

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

★RED 104

TEMMUZ 2019

<http://gazete.red>

f RedDergisi
t gazetered

BİZ BU ÇARKI TÜRKÇE, KÜRTÇE, ARAPÇA, FARŞÇA REDDEDİYORUZ VE KIZIL RENGİ ÇOK SEVİYORUZ!

SAÇMALAŞMA

RED'in sitesinde, Bir Acayip Adam, Bir Acayip Adama Açık Mektup ve Bir Acayip Dernek başlıklı yazdığım yazıların kahramanı olan yandaş-ı muhterem 21 Mayıs'tan bu yana İsviçre'de "dolandırıcılık" suçlamasıyla tutuklu.

Sözünü ettiğimiz yazılarda ısrarla bu vatandaşın düzgün işlerinin olmadığını, kirli işler çevirdiğini yazmış ve bu yazılardan mahkemelik olmuştum. Telefonlarımız yandaş pokemon tarafından yasadışı bir şekilde kayda alınmıştı. Konuyla ilgili Türk yargısı yaşananları görmezden gelirken İsviçre yargısı olayları ciddiye aldı ve neticede yandaş yazar hakkında dolandırıcılık suçlamasıyla dava açıp cezaevine gönderdi.

Olaylardan biri Kızılay dolandırıcılığı. Yandaş yazar, kurduğu bir dernek aracılığıyla Kızılay adını kullanarak insanlardan para toplamıştı. Ulaştığımız bir Kızılay yetkilisi söz konusu derneği ve şahsı tanımadıklarını, para toplama işinin bilgileri dışında olduğunu yazılı olarak bize bildirdiler. Bu açık bir dolandırıcılık faaliyeti idi. Ortaokul, lise çağındaki gençleri "Cumhurbaşkanına hakaret" suçlamasıyla tutuklayan yargı, Kızılaylı dolandırıcılığı görmedi. Çünkü dolandıran yandı. Çünkü dolandıran yandı.

Sabah gazetesinin İsviçre temsilcisi olan yandaş yazar, Kızılay skandalında yaptığı gibi İsviçre devletini de dolandırmaya kalkınca dananın kuyruğu koşturdu. Ve 21 Mayıs günü evinden gözaltına alınan acayip adam, çıkarıldığı mahkemece "sosyal yardım dolandırıcılığı" gerekçesiyle tutuklandı.

İsviçre'de sosyal yardım alanlar, piramidin en alt kesimidir. Çalışmayan, iş bulamayan kişilerin iş bulana kadar ev kirası, sağlık sigortası ve aylık mutfak giderleri devlet tarafından karşılanır. Sosyal yardım, İsviçre standartlarına göre çok cüzi bir miktardır. Verilen para bellidir. Siz aldığınız bu parayla kaliteli eşyalar alamazsınız ya da bir uçak bileti alıp seyahatlere çıkamazsınız çünkü bütçeniz ortadadır. Bütçe, yemenize içmenize yetecek kadar yani sizi açlıktan öldürmeyecek kadar hesaplanmıştır.

İşte acayip adam, yalnızca yemesine içmesine yetecek kadar aldığı bu parayla bir bakıyorsunuz Türkiye'de, bir bakıyorsunuz Almanya'da başka memleketlerde fink atıyor ve lüks bir yaşam sürüyor. Mecliste, bakanlıklarda, AKP toplantılarında arzi endam eyliyor.

Bu orantısız harcamalar sonunda İsviçre devletinin radarına takılıyor ve yaptıkları takip sonucunda güçlü delillere dayanarak acayip adamı tutukluyorlar. Acayip adam İsviçre'den sosyal yardım alırken başka kaynaklardan da kendisine gelen paralar varmış. Bu kaynaklar tek tek ortaya çıkacak ve biz yazacağız.

Kısacası, Türk yargısı kendi kurumunun dolandırılmasına ses etmezken, İsviçre devleti kul hakkını affetmiyor.

Öte yandan acayip adam tutuklandıktan sonra ortaya daha enteresan işler de çıkıyor.

İsviçre'de Türkçe yayın yapan Post gazetesi, yazdıkları tercüme haberleri acayip adamın sürekli kendi imzasıyla ve izinsiz Sabah şeysinde geçtiğini açıklıyor. Yani acayip adam Post gazetesinden haber aşırıyormuş.

Daha önce gazeteci Oktay Erdikmen'i "Halk Tv'li Provakatör" manşetiyle hedef gösterdiğini sonradan ise öğreniyoruz.

Sadece Oktay Erdikmen mi? Acayip adam, Süleyman Soylu'ya yazdığı açık mektupta Avrupa'da yaşayan yurttaşlarımızı "terörün finans kaynağı" olarak göstermiş ve bu kaynağın kurutulması gerektiğini belirtmişti. Her ne hikmetse bu açık mektuptan sonra Türkiye'ye giden onlarca gurbetçi "sırf Erdoğan'a muhalif oldukları için" sosyal medya paylaşımlarından dolayı gözaltına alınmış, tutuklanmış ya da pasaportları alınıp yurtdışına çıkışları engellenmişti!..

Gurbetçilere yapılan bu baskıların en trajik olanı İsviçre Basel'de yaşayan Hüseyin Kurt'un başına gelenlerdir. Sosyal medya hesabında Erdoğan'a eleştiriler yapan Kurt'un, acayip adamın ihbarıyla eşi Türkiye'de rehin alınıp hakkında dava açılıyor ve ailesinin yanına dönüşü yıllardır engelleniyor. Yani, seni alamıyorsak aileden birini alınız mantığıyla eziyet çektiliyor. O sırada hamile olan Kurt'un eşi Türkiye'de doğum yapmak zorunda kalıyor. Çocuk büyüdü, yürümeye, konuşmaya başladı ama Hüseyin Kurt hala çocuğuna kavuşamadı. Olay İsviçre medyasında geniş yer buldu. İsviçre Büyükelçisi İlhan Saygılı siyasi rehinelere yurtdışına çıkış yasaklarının kaldırılacağına dair İsviçre medyasına yaptığı açıklamanın ardından bir buçuk yıl geçti ama büyükelçinin sözü siyasi şovdan öteye gidemedi. Erdoğan'ın gönlünün olması bekleniyor.

Esas konumuz olan yazının başlığına dönersek; sözünü ettiğimiz acayip adam AKP'nin çok işine yarayan kraldan çok kralcı kesilen bir vatandaş. Hem hedef gösteriyor, hem ihbar ediyor, Erdoğan için gözünü kırpmadan kavgalara dalıyordu. Yaptıklarının ödülünü alıyordu o ayrı konu ya. Aynı zamanda Sabah şeysinin İsviçre temsilciliğini de yapıyordu.

Erdoğan'ın işine çok yarayan birinin hem de yerel seçim öncesi İsviçre'de tutuklanması AKP için çok iyi bir mağduriyet malzemesi olabileceken Erdoğan'ın bu konuda tek kelime etmemesi, yandaş basında bu tutukluluk ile ilgili tek kelimenin bile yer almaması hatta acayip adamın temsilcisi olduğu Sabah şeysinde bile olayın yer almaması çok dikkat çekici.

Normalde Erdoğan'ın "Eyyy İsviçre" şeklinde başlayan nutuklar atması gerekmezmiydi?

Nutuk atmadı, fedaisine sahip çıkmadı.

AKP kanadından ve yandaş medyadan acayip adamın İsviçre'deki tutukluluğuyla ilgili şimdiye kadar hiç bir açıklama, haber, yorum gelmedi.

Nedenini bilmediğimiz bir acayip sessizlik sürüyor.

Bence bu, bütün yandaşlar için ibretlik bir olaydır. Uğrunda günahlar işlediğiniz, iftiralar attığınız, uğruna canlar yaktığınız efendiniz günü gelir sizi bozuk para gibi harcar.

Soğuk bir hücrede günahlarınızla başbaşa kalırsınız.

Çok yazık!

Bu sayıda, Türkiye'nin memleket sınırlarını aşan ve dünyaya artık alenen ilan olunan "saçmalasma" süreci ile ilgili geniş bir dosya hazırladık. Dosyada büyük pay Seda Zobaroglu'nun. Umuyoruz keyifle, tabii biraz da sinirle okuyacaksınız.

Ağustos sayısında buluşmak üzere...

Özgür Topsakal

Halka taarruz dönemi...

“Ekonomideki felaket vahim boyutlarda. Bankalar yüzde 25 faiz oranları ile çalışırken Damat Berat aracılığıyla enflasyonu düşük açıklayıp emekli maaşlarına yüzde 5 reva görenler açık bir mesaj veriyor: Emekçilerin ve yoksulların kanını daha fazla emerek idare etmeye çalışacaklar. Çok ağır bir dönem yaşayacağız...”

1. İstanbul seçimlerinin ardından yaşanan kısa süreli zafer sevinci fazla uzun sürmedi. Hayatın gerçekleri kendini yeniden hatırlattı. Tayyip Erdoğan ve ortağı Devlet Bahçeli, yenilenen seçimlerin ardından aldıkları seçim yenilgisinden zerre etkilenmiş görünmüyor. Tersine tehditlerine devam ediyorlar. “Size yönettirmeyiz” mesajını açıkça veriyorlar. Tayyip Erdoğan kendisine biat edilmesini istiyor, CHP muhalefeti cılız birkaç itiraz dışında hiçbir ciddi tutum almıyor. Sürreal bir “tarafsız cumhurbaşkanlığı” tartışması yürütüyorlar. Tayyip Erdoğan’dan bir “tarafsız cumhurbaşkanı” yaratmayı düşünebiliyorlar! Havanda su dövüyorlar. Bunu kendileri de biliyor. Yeni rejime biat ediyorlar...

2. Yeni rejim, yani Tayyip Erdoğan Türkiye’si, içerideki muhalefet tehdidini hiç önemsemiyor. Rejim esas olarak ABD tehdidini atlatmak için uğraşıyor. Dış siyasette ABD ve Rusya arasında ip cambazlığı yapıp Katar’dan harçlık alarak idare eden Tayyip Erdoğan iktidarı, son süreçte iktisadi olarak çöken ülkeyi biraz daha idare etme, kaynak bulma kaygısıyla emperyalizmin gönlünü hoş tutmak için çabılıyor. Katar’dan gelen harçlığı aşan bir çöküntüyle yüz yüzüz. Durum çok ciddi. Dış borç ödemeleri sürdürülemez durumda. Yeni borç yapılandırma arayışında bir o yana bir bu yana koşturan iktidar yaptırımların ekonomik çöküntüyü derinleştireceğinin farkında; iktidar çöken ekonominin altında kalır endişesi hakim. Bu iktidarın en ufak tökezlemeye tahammülü yok. Tökezlerse yıkılır.

3. Ekonomideki felaket vahim boyutlarda. Bankalar yüzde 25 faiz oranları ile çalışırken Damat Berat aracılığıyla enflasyonu düşük açıklayıp emekli maaşlarına yüzde 5 reva görenler açık bir mesaj veriyor: Emekçilerin ve yoksulların kanını daha fazla emerek idare etmeye çalışacaklar. Çok ağır bir

dönem yaşayacağız. İşsizlik, özellikle genç işsizlik oranı daha da artacak. Maaşlarda mutlak bir düşüş yaşanacak. Yaşam seviyesi dibe vuracak. Yoksulluk sınırında yaşayanlar açlık sınırına doğru sürüklenecek. Açlık sınırında yaşayanlar sınırın altında açlık çekmeye başlayacak.

4. İçeride gerçek bir muhalefetle karşı karşıya olmayan AKP, bu ekonomik sorunların kendiliğinden patlamalara yol açabileceğinin farkında. En çok korktukları kendiliğinden patlamadır. Bu nedenle daha fazla hapishane yapıyor, daha fazla polis kadrosu açıyorlar. Öğretmenlerin, doktorların değil polislerin sayısı artıyor. Orduyu profesyonelleştirip MHP referanslı faşist kadrolara rütbe dağıtıyorlar. Bir yandan da ABD ile normalleşmenin bir karşılığı olarak Fethullahçı örgütlenme ile yeniden barışmanın, en azından bir ateşkesle idare etmenin yollarını arıyorlar. Altan kardeşler ve Nazlı Ilıcak’ın cezalarının Yargıtay tarafından bozulması bunun işaretidir.

5. CHP’nin İstanbul’daki seçim başarısı, tüm iktidar imkanlarının kullanılmasına, yandaş medyada inanılmaz bir iftira kampanyasının yürütülmesine rağmen AKP’nin halk nezdinde ciddi bir destek kaybına uğradığını gösterdi. CHP halkın öfkesine, kitlelerin mücadelesine güvenen bir parti olmadığı için, bu destek kaybını iktidarın yıkılması için seferber etmeyecek. Ekrem İmamoğlu yavaş yavaş burjuva siyasetinin yükselen adayı olarak iktidara hazırlanacak. İmamoğlu için “proje aday” diyorlar. Kişi kendinden biliyor işi. ABD ile uyum içinde, emperyalizmin hizmetinde ve rotasında bir Türkiye projesine tüm düzen partileri zaten teşnedir ve bu projenin liderlerini yaratmaya çalışırlar. Biz ise emekçi kitlelerin seferberliğine inanırız ve onun için işçi sınıfının öncülerini birleştirmeye, yoksul halkın liderliğini yürütmelerini sağlamaya çalışırız. Konumuz budur.

Yerli ve Milli Şuursuzluk!

Seda Zobaroglu

Fethullah Gülen çetesiyle işbirliğiyle içinde halkın “a... koyan” zihniyet memleketin ırzına geçmeye çoktan başladığında **RED**, Ali Baba’nın Çiftliği’ne döndürülen ülkeyi Timarhane Cumhuriyeti olarak tanımlamış, o günden bugüne yaşanan kepezeliği akıntıya karşı kürek çekerek cesurca ortaya koymaktan çekinmemiştir. Her geçen yıl dozu artan bu kepezeliğin baş mimarı ve saz arkadaşlarının ipliğinin tam olarak pazara çıkması ise 31 Mart yerel seçimlerinde ekonomik krizin de etkisiyle CHP adayı Ekrem İmamoğlu karşısında hezimete uğramasının ardından tam kanunsuzluk marifetiyle İstanbul seçimlerini tekrarlatması, 23 Haziran’da yenilenecek seçimde tekrar kaybetmemek için ne tür akıl dışı iş varsa hepsine nasıl tevessül edebileceklerini göstermesiyle tam olarak netleşmişti, onları bugüne kadar sırtında taşıyan bazı kesimler için.

Buna en güzel örneklerden biri iktidara geldiklerinde hükümetin bayraktarlığını yapan, memleketin başına yılan gibi çöreklenmelerinde kendilerine nefer olan, ancak tam olarak hangi gerekçeyle bu desteği verdiklerini anlamakta güçlük çektiğimiz (!) kadın

profesörlerimizden birinin 23 Haziran’dan birkaç gün önce verdiği tepkide saklıydı belki de. Daha geçtiğimiz Kasım ayında “bu ülkeye en büyük zararı yetmez ama evetçiler değil, kendisi gibi olmayı hakir gören, kibirli, edepsiz, laik maskeli yobazlar verdi” diyerek üstün zekâlı saptamasını ortaya koyan bu güzide ‘prof’umuz, iktidarın giriştiği mazbata rezilliği karşısında nihayet “şaşırmayı” başarmış, şu ilginç twit’i paylaşmıştı: “AKPartinin seçim kazanma stratejisinin son hafta argümanları ‘Valiye hakaret etmek’ ve ‘moderatör program öncesinde İmamoğlu ile buluştu’. Bunca senelik başarının ardında büyük bir akıl var falan diye düşünürdüm. Allah aşkına bunlar belediye seçim sonucuna etki eder mi?”

Hani seçim sonuçlarına etki edecek olsa bunca rezillığe belki yine ses çıkarmayacak olması bir yana, esas sorun memleketin Timarhane Cumhuriyeti’ne dönüşmesine neden olan bu gerici, yobaz, yağmacı, iftiracı, kumpasçı takımının “bunca senelik bir başarısının” olduğunun sanılması, bundan da vahimi ise bu başarının ardında “büyük bir akıl” olduğunun düşünülmesi olsa gerek. Ancak kimse kusura bakmasın, bu konuda fazla mütevazı olamayacağız;

geldikleri günden bu yana bu iktidardan memleketin hayrına hiçbir cacık olamayacağını tespit etmiş, her tür riski ve bedel ödemeyi göze alarak mücadelemizi ortaya koymuştuk. 17 yıllık süreçte de bu arkadaşların ilk yıllar patlama yapan, sonraki yıllarda dinlene dinlene milletin baygınlık geçirmesine neden olan ve halihazırda farklı yorumlarıyla hâlâ halkın önüne sunulmaya çalışılan “köprüler yaptırdım gelip geçmeye” adlı single çalışmasından başka bir “başarısına” denk gelemedik maalesef. Akıl desen hiç göremedik hamdolsun. Ama “başarı” derken takiye yapıp kendileri gibi kullanışlı aptallar aracılığıyla cumhuriyetin getirdiği vatandaşlık hukukunu yıkmak, halkı kandırmak, parasını çalmak, memlekete ait tüm mal varlığını gasp etmek, satmak, dağıtmak, halkı kin ve düşmanlığa teşvik etmek, ayırtırmak, bölmek, akla hayale gelmeyecek kötülükler peşinde koştukları ve diplomasisiz oldukları halde en üst mevkilere kadar tırmanıp halkın sırtından inmemekte direnmek, ezcümle en başta da belirttiğimiz gibi ama her anlamda “milletin a... koymak” ise evet, başarıdır. “Akıl” ise olsa olsa memlekette kendisine profesör, akademisyen, yazar, aydın, gazeteci, köşeci gibi isimler takıp ekran ekran dolaşan şaklabanları bunca

yıldır kendilerinin başarılı olduğuna ikna etmek, onlar aracılığıyla memleketi babalarının çiftliğine dönüştürmek ve bu başarının ardında bir de akıl olabileceğine inandırabilmektir ki bunun adına da olsa olsa kurnazlık, halk deyimiyle de kısaca çakallık denir!

“Bunca yıllık başarı” efsanesinin yanı sıra bir de bizi bizden alan “ilk yıllardaki başarılı gidişat” var ki, bu konuyu memleketin bazı kadınlarını bile “kıcının kılıyk” veya genç kızları fotoğrafındaki alnına Euro yapıştırırken bir yandan da “oğlum ben senin daşşaa.. nı yiyeyim” deme noktasına getirerek, nur topu gibi bir “yerli ve milli şuursuzluğun” oluşmasına neden olması açısından biraz açabiliriz:

Fakir halkı nasıl delirttiler?

Aslında her şey 2001 krizinden sonraki seçimle iktidara gelip, çöken ekonomiyi kurtarmak ve hatta uçurmakla kalmayıp, Avrupa Birliği’ne koşar adım ilerlediğimiz hülyasına kapılarak –en kötüsü de halkı buna inandırmaya çalışarak- Tayyip Bey ve saz arkadaşlarını alkışlamaktan elleri patlayan sermaye sınıfı ve yardakçılarının halka ait olan her şeyi aralarında pay etmeye kalkışmasıyla başlamıştı. “Demokrasi bizim için amaç değil araçtır” demiş olması, Fethullahçı cemaat ve tarikatlarla yaptığı işbirliği, İBB başkanlığı döneminde hakkında açılmış bir yağın usulsüzlük dosyanın bulunması, ihaleleri bugün dahi başımıza bela olan Albayrak gibi kankalarına dağıtmış olması, içinden kopup geldikleri “milli görüş” geleneğinin babası Erbakan ve sonrasında AKP’de kendisine yol arkadaşlığı yapacak; içişleri bakanlığı, başbakanlık ve cumhurbaşkanlığı makamına kadar yükselecek tiplerin “kayıp trilyon” gibi davalara karışmış olması hiç önemli değildi. Ne de olsa bir şiir yüzünden 4 ay hapis yatıp mağdur rolünü bir güzel oynayıp başbakanlık koltuğuna oturmuştu. İnsan şiir

okumaktan yargılanmamalıydı elbet ama Türkiye artık “Minareler süngü, kubbeler miğfer/ Camiler Kışlamız / müminler asker/Bu ilahi ordu dinimi bekler/ Dillerde tevhid Allahuekber” diyen birinin memlekete demokrasi getirmeyi bırakın sanmayı, emin olacak kadar büyük bir akıl tutulmasına uğrayacaktı. İlk olarak halkın cebindeki her şeyi kendi ceplerine transfer edebilmek için ellerini ovuşturan tüm medya patronları memleketin yakından tanımak istediği bu İslamcı tüccarlara ekranlarını, tüm yayın organlarını sonuna kadar açtı.

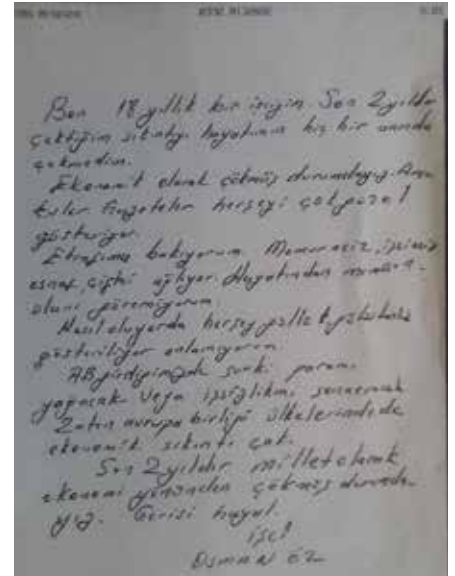
Önceleri kapalı kapılar ardında halktan uzak yürütülen siyaset işlerinin artık konuşulabilir, tartışılabilir olması iyi bir şeydi ancak gözden kaçan, AKP’li görgüsüzlerin birer pop star havasıyla TV’lerde boy göstermeye başlamasının “şeffaflık” olarak algılanmasıydı. Bu sayede memlekette ne idüğü belirsiz, adı sanı belli olmayan, kıcı kırık

Ve biz çok iyi biliyoruz ki bu halk ekonominin en yüksek irtifaya ulaştığı iddia edilen günlerde bile gün yüzü görmedi. Her zaman “bu ekonomi iyi gidiyorsa biz niye sürünüyoruz” sorusunun cevabını aradı.

ne kadar akademisyen, yazar varsa hepsi hayatlarının sonuna kadar göremeyecekleri paralar, şan şöhret ve itibar karşılığında TV’lerde boy göstermeye başladı. Sermaye sınıfı için ekonomi çoktan uçuşa geçtiğinden artık tamamen kendilerinin dışında bir cisim olarak görmeye başladıkları halk, bu sermaye yardakçısı “bilirkişiler” ve iktidar yamyamları tarafından ekonominin çok iyiye gittiğine inandırılmaya çalışıldı. Onlar AB’ye girince bazı işçi-emekçi kesiminin nasıl yok olmak zorunda kalacağını “çaktırmadan” anlatırken, bu arada ne yazık ki sol gelenekten gelip bu devletin tüm kötü muamelesine maruz kalmış, hapishanelerinde yatıp işkence tedrisatından geçmiş

bazı abilerimiz bile tam bir sapma içinde olmasalar da paranın ve kariyerde yükselmenin sarhoşluğu içine düşerek mücadeleden uzaklaştılar. Bazıları bizim gibi emek yanlısı çalışanlara “her şeye muhalif” ismini takarak sermayenin ayak oyunlarına uyum sağladılar. Bugün geleceğimiz noktayı öngöremediler. Görseler de ses etmediler. Biz ise gördük. Çünkü biz o plazalarda çalışırken de halktık, kovulurken de halktık, mesleklerimizi paraya satmayıp fakirlik içinde yaşamayı göze aldığımızda da halktık. Ve biz çok iyi biliyoruz ki bu halk ekonominin en yüksek irtifaya ulaştığı iddia edilen günlerde bile gün yüzü görmedi. Her zaman “bu ekonomi iyi gidiyorsa biz niye sürünüyoruz” sorusunun cevabını aradı. Sorguladı, isyan etti, en önemlisi de bu yamyamlar sürüsüne inanmadı. “Biz bu kafayla Afrika kabilelerine bile giremeyiz” diye düşündü. Ta ki uyuşturulup etkisiz hale getirilene dek. Örnek mi istersiniz, belgesiyle verelim. Aksaray’dan konfeksiyon işçisi Osman Öz. Tayyip ve saz arkadaşları ekonomiyi uçurur, Türkiye’yi koşar adım AB’ye “sokarken” bakın nasıl dile getirmiş halkın durumunu: Ben 18 yıllık bir işçiyim. Son iki

yıldır çektiğim sıkıntıyı hayatımın hiçbir anında çekmedim. Ekonomik

Yerli ve milli şuursuzluk en alt katmandaki halkı “kıcının kılıyk”, orta seviyedekileri “ölümüne Tayyip” bir üst sınıfı da din bezirganlığıyla bugünün muhaliflerini bastırmaya çalışan troller haline dönüştürüyordu.

olarak çökmüş durumdayız. Ama TV’ler, gazeteler her şeyi çok güzel gösteriyor. Etrafıma bakıyorum, memur aciz, işçi aciz, esnaf, çiftçi ağlıyor. Hayatından memnun olanı göremiyorum. Nasıl oluyor da her şey güllük gülistanlık gösteriliyor anlamıyorum. AB’ye girdiğimizde sanki para mı yağacak veya işsizlik mi sona erecek? Zaten Avrupa Birliği ülkelerinde de ekonomik sıkıntı çok. Son iki yıldır millet olarak ekonomi yönünden çökmüş durumdayız. Gerisi hayal.”

İşte bu zamanlar farenin enselere yerleştirildiği, yavaş yavaş uyuşturularak kulaklardan kemirilmeye başlandığı dönem oldu. Sonrasında yırtık ayakkabıyla siyasete girenlerin belediye başkanlığı döneminde şiar edindiği yolsuzluk ve halkın malını yağmalama dönemine memleket sathında direkt dalış faaliyetleri hızlandırıldı. Bu arada halkın sesini kesme ve kendilerine bağımlı hale getirme işlemi de bedava dağıtılan kredi kartlarıyla sahte bir zenginlik yaratma hamlesiyle başarılı. Millet artık ileriki dönemlerde bu çakalların ona bile göz dikeceği kıcındaki donunu bile borçlanarak alıyordu ama dert değildi. Memleketin ormanlarından fabrikalarına kadar tüm mal varlığı satılıp yağmalanırken yandaşlara dağıtılan sermayelerle kurulan şirketlerde bugün bunca rezillğe rağmen neden hâlâ AKP’ ye oy verdiği çözülemeyen elemanları

beslenmeye başlıyordu. Yerli ve milli şuursuzluk en alt katmandaki halkı “kıcının kılıyk”, orta seviyedekileri “ölümüne Tayyip” bir üst sınıfı da din bezirganlığıyla bugünün muhaliflerini bastırmaya çalışan troller haline dönüştürüyordu. Bir de en çarpıcı olanlardan biri, sermayenin el değiştirmesi sayesinde oluşturulan “İslamcı burjuva” tayfasıydı. Bunca yıllık dinci baskının yarattığı aşağılık kompleksi nedeniyle bir anda hayal bile edemeyecekleri bir servete kavuşan bu kütle, memleket tarihinde görülmemiş bir görgüsüzlüğün sembolü haline gelmişti. Onlar gülsuyu pompalayan klimaların, asansörlü namaz odalarının olduğu lüks villa ve malikanelerde ikamet ediyor,

Mısır’dan özel olarak getirdikleri “kutsal plaj kumlarıyla” döşeli tesettür tatil cennetlerinde konaklayıp çok muhafazakâr popolarını bile Louis Vuitton, Chanel marka tuvalet kağıtlarıyla temizliyorlardı artık.

en pahalı ciplere biniyor, cennette bile vaat edilmeyen tasarım kostümlerle en baba 5 yıldızlı otellerde arz-ı endam ediyor, çok namuslu oldukları için kendilerine has geliştirdikleri Mısır’dan özel olarak getirdikleri “kutsal plaj kumlarıyla” döşeli tesettür tatil cennetlerinde konaklayıp çok muhafazakâr popolarını bile Louis Vuitton, Chanel marka tuvalet kağıtlarıyla temizliyorlardı artık.

Bu israf ve haramın pisliklerini ise alt sınıfın fakirlerine sadaka dağıtarak ödediklerini söyleyerek açıklıyorlardı. Bu sırada bir zamanlar Atatürkçü geçinen “cumhuriyetçi” burjuva ile işbirliği yapmayı da ihmal etmiyor, mal varlıklarını koruyup ihalelerden payı kapmak için elbirliğiyle Tayyip Bey’in ne kadar karizmatik bir lider olduğundan dem vurup, halkı ondan başka seçenek olmadığına inandırıyorlardı. Aslında bu bir anlamda doğrudu

da.

Çünkü dünya tarihinde böyle bir talan düzeni eşine rastlanmayacak cinstendi. Böyle bir işe kalkışacak cesarete sahip olabilecek başka bir lider bulmaları da neredeyse imkansızdı! Peki bu “karizmatik” lider bu işleri kimler yardımıyla ve nasıl yapmıştı? Tabii yüzüstlük müessesesini kusursuz bir performansla oluşturan “dava arkadaşlarıyla”.

Parlamento Parlamento olalı böyle rezillik görmedi:

Meclis değil Flaş TV!..

Bunca yıldır kusurlarını bilip düzeltmeye çalıştığımız Cumhuriyet tarihinde Türkiye siyaseti hiç bu kadar yüzüstü, cahil, ahlaksız, iftiracı, yağmacı bir “devlet adamlığı” anlayışı görmemişti. Ancak iç ve dış politikadaki rezillik, halkın sırtından geçinen asalaklar sürüsünün kepezeliği günümüzde ayyuka çıkmışsa bu rezilliğin baş mimarlarını her nedense “ilk kurulan ekip iyiydi” diyerek aklayan “bilirkişilerin” de bunda payı oldu. 90’lı yıllarda Meclis’te yaşanan ve skandal olarak nitelendirdiğimiz “çiğköfte” partisinin ardından memleketi Timarhane Cumhuriyeti’ne taşıyan yerli ve milli “devlet adamlığı” profiline birkaç örnekle göz atalım:

Kemal Unakıtan:

Ekonomiyi ilk uçuşa geçiren, memleketin tüm malvarlığını veresiye değil, peşin de değil, “babalar gibi” satacağını açıklayan uyanık “sinsi bakkal amca” kıvamlı, köylü kurnazı, sulu sepken Kemal Unakıtan. “TEKEL’i babalar gibi satarım” dedi. SEKA stratejikmiş ne stratejisi be, gece müşteri gelse çıkar pijamayla çıkar satarım” dedi. “Parayı veren düdüğü çalar” dedi. “Kâr edeni de satarız, zarar edeni de”

dedi. “Devlet TÜPRAŞ’ı KOÇ’dan daha iyi mi yönetecek” diyerek özel sermayeye devretti. “Sümerbank’ı bitirdik” diye gururla açıklama yaptı. Ve ne hikmettir bilinmez, Rableri bunlara hep verdikçe verdi. Hatta hastalandığında eşi Ahsen Hanım, nerede tedavi olması gerektiğini Rabbine sorduğunda bu Rab bunlara “Cleveland’da” diye cevap bile verdi. Aynı Rabbin fakir halka neden “dandik SSK hastanelerine git” dediği ise hiçbir zaman anlaşılamadı. Çocukları 2001’den sonra servetlerine servet katmaya başladı, rüşvetçi Unakıtan ailesi paraya para demedi. Müthiş icraatları saymakla bitmez ama şimdi bu memlekete sorun, “delirdin ama neden delirdin” diye; altından bu adamlar çıkar.

Ali Babacan:

Kolejli çokomelli hacı abi damat Berat’ın bir alt ama daha kaliteli sürümü. Kemal Derviş’in hacı versiyonu. Ekonomide onun programını uygulayıp ağır abi gibi ortalıkta süzülmekten başka bir işe yaradı mı pek bilmiyoruz. Şimdilerde vakti zamanında Tayyip ile ayrılığa düştükleri için yeni parti kurma hazırlığındaymış. Ne diyelim, bu yobaz iyicilerin “millele hizmet aşkı” bitmez. Ama şu fikir ayrılığına bir bakacak olursak

insan bunların en efendi ve başarılı görünümünün bile yüzüstlüğüne hayret etmeden duramıyor. Bu arkadaş da Tayyip’in yaptığı yanlışlıklara alternatif parti kuracak güya ama daha AKP’den istifa etmemiş. Hani yani yersek eskaza. Şu sıralar bunlar FETÖ soruşturmasına falan uğruyorlar ama laf tabii. Onlar bu eski gönüldaşlarını yargılayamaz, kendi pislikleri çıkar maazallah bilirsiniz. Ama biz halk olarak onların hepsinden yaptıklarının hesabını soracağız. Halkın yüce divanının yolları taştan, sonra söylemedi demesin hacı amcalar!

Abdullah Gül:

Kayıp trilyon davasının “gülü” aslında o. Dokunulmazlığı olduğu için yargılanamayan, Tayyip’in noter başkatibi, ortayolcu indiragandici ilk cumhurbaşkanımız. Yahu bu “devlet adamımızın” karısı, çok değerli hanımefendi Hayrünnisa, Topkapı Sarayı’nın çok hoşuna giden koltuklarını köşke taşımaya kalktı hatırlatırız! Suudi Kralı’nın devlete ait olması gereken hediyelerini iç etti. Cumhurbaşkanlığı’ndan ayrıldıktan sonra devlete ait Huber Köşkü’nü tahliye etmesi için vatandaş köşkün önünde eylem yaptı eylem! Şimdi o da ağır devlet adamı ayaklarında milletin paçalarına sürünerek tekrar

husule gelmeye çalışıyor. Ne diyelim; hadi oradan be, hadi oradan!...

Cemil Çiçek ve Atilla Koç:

Biri geçmiş dönemde “feministlik sapıklık, flört fahişeliktir” diyen adalet bakanı ve Meclis Başkanı, diğeri gittiği her etkinlikte uyuyup kalmasıyla meşhur eski kültür bakanı. Fakat bunların devlet adamlığı pozisyonunda itibar görmeleri kadar hayret verici olan, AB ve bizim AB uzmanı yandaşların Tayyip’in bu ekibiyle Batı normlarına uyum sağlayıp Avrupa Birliği’ne girebileceğimizi hayal edebilmeleridir herhalde. Ne nefis günlerdi be, hey gidi hey demek istiyor insan...

Abdüllatif Şener:

Partinin ilk kurucularından. Güya o da AKP yoldan sapınca nedamet getirmiş. Onlar kadar yiyip içmişliği olmasa da şimdi CHP’de vekillik yapıp AKP’nin sonradan değiştiğini savunan bu devlet büyüğümüze de sormak lazım: Hadi bu kadar ileri gidebileceklerini o

gün öngörememiştin diyelim. Yahu arkadaş, sen bunların Fethullah ve cemaatle oynastıkları günleri de mi bilemedin? Halkın malını babalar gibi satarlarken de mi göremedin? Bu halk sana “ekonomik düzelme bize niye yansımıyor” diye sorduğunda sen onlara “bu düzen böyle, sizin paranıza el koymak için varız” diye

Yoksul halkın, emekçilerin menfaati bakımından hiç bir karşılığı bulunmayan bu üç parti, farklı sebeplerden ortak bir noktada buluştu.

Nedir o nokta?

Yola gelme, boyun eğme, karşılığını alma...

itirafta bulundun mu, bulunmadın. Sen de kandırmaya devam ettin. En iyileri sendin belki ama sen bir “hadi oradan”ı da hak ettin!

Bunlardan sonrası Meclis’te tufan!

İşte bunlar hâlâ kimilerinin “eskiden bu kadar kötü değillerdi” dediği, Meclis’in çivisini ilk çıkaran, milli şuursuzluğun öncülüğüne mensup devlet adamlarının birkaç örneği.

Bunların açtığı yolda ilerleyen parlamentomuzun hali ise ortada: İşlevsiz, AKP’li yamyamların ezici çoğunluk olduğu, ama buna rağmen halk kan ağlarken kendilerine dış yaptırmak için tek vücut olabilen tiplerin uğrak yeri, ucuz lokantası da olan bir nevi emekliler kahvesi diyebiliriz. Kimler mensup olmadı ki bu Meclis’e; destekledikleri vakıflarda çocukların tecavüze uğramasına “bir kereden bir şey olmaz” diyen kadın vekiller, birbirinin saçını başını yolan acayıpler, çıkan kavga sonrasında muhalif vekil için “ayağımı ısırdı” diye çığırılar, neler neler. İşe yaradığı tek konu muhalif vekillerin soru önergeleri sunarak bazı olaylardan haberdar olmamızı sağlamaları ama o kadar. Ancak şunu söylemek boynumuzun borcudur ki egemenlik şu an kayıtsız şartsız millete ait olmasa da elbet bir gün kayıtsız şartsız halka ait olacaktır. Bu da böyle bilene!

(Seda Zobaroglu)

Medya: Manyaklar ordusu

İktidara geldiği günlerde sermaye gruplarının medyasında boy gösterip yıkama yağlama işlerini bitiren Tayyip iktidarı giriştiği kutlu yolda “şeffaflığını ve sorgulanabilirliğini” elbette uzun zaman sürdüremezdi. Nitekim kıcı kırık icraatlarının acı sonuçları artık patlak vermeye başlamış, bunun ilk emaresi de pek çok kimse bugün bile bilmese de Pamukova Yüksek hızlı tren faciasıyla ortaya çıkmıştı. 41 vatandaşın hayatını kaybetmesine neden olan, hiçbir teknik ve bilimsel kaideye uymadan göz boyama amaçlı yapılan uyduruk tren projesinin katliamla sonuçlanması medyanın belki de ilk sarı öküzüne vermesine neden olmuştu. Çünkü o gün sabahtan yapılmaya başlanan haberler ve yapılacağı duyurulan tüm programlar bir anda yayından kaldırılmış, kaza haber ve programlarının yerini “life stay!” vb. yayınları almıştı. Sebebi ise Tayyip’in ilk kez çok fazla sinirlenip tüm patronları bizzat arayarak programları kaldırma talimatı vermesi olarak açıklanmıştı kapalı kapılar ardında.

Evet, bu memlekette basın hiçbir zaman tam olarak özgür olamamıştı belki ama cumhuriyet tarihinin hiç görmediği bu baskıyı uygulamak da yine Tayyip ve saz arkadaşlarına nasip olmuştu. Ne hazindir ki bu skandal olay karşısında gazeteciler sessiz kalmayı tercih etmişti. Sonrasında birkaç yıl daha ite kaka idare edildi, çünkü iktidar-cemaat ortaklığıyla kurulan ve tamamen laik cumhuriyeti ortadan kaldırmaya yönelik çıkarılan Ahmet Altan ve Yasemin Çongar yönetimindeki **TARAF** denen paçavra devreye sokulmuştu. Halkın çoğunluğu ise darbe karşıtlığı sevdasıyla tarihin en acımasız, en kolpa, en düzenbaz kumpas planlarıyla sol görünümlü liboş tayfa aracılığıyla laikliğin köküne kibrit suyu ekilmesine resmen ikna edilmişti. Aralarında **RED** hareketinin de bulunduğu bazı kesimler ise bunun bir darbe karşıtlığı olmadığını öngörmüş, darbe yanlısı ve ulusalcı olarak fişlenmek pahasına Ergenekon, Balyoz ve askeri casusluk gibi davaların karşıdevrimci birer tertip operasyonu olduğunu söylemekten çekinmemişti.

Hatta derginiz **RED** bu konudaki tavrını “HER TARAF BOK KOKUYOR” sloganıyla ortaya koymuştu. Aradan geçen zamanda Tayyipgiller ile Fetögiller

arasında çıkan yağmacılık kavgasından sonra gerçekler ortaya çıkmış, bunların birer FETÖ kumpası olduğu itiraf edilmiş, ancak suçsuz günahsız pek çok insan ya hayatından ya da özgürlüğünden mahrum kaldığıyla bırakılmıştı. Ne hazindir ki o gün bu davaların daha ayrıntılı bir şekilde aydınlatılması için de “yetmez ama evet” çeken aydın kılıklı ne idüğü belirsizler, ortaklığın bitmesiyle kullanıldıktan sonra suçladıkları kişilerle aynı kaderi paylaşarak gerek FETÖ’cü, gerekse dış mihraklara ajanlık yapmak suçlamalarıyla kodeslere gönderilmişlerdi.

Hiçbirini unutmayacağız!

“YERLİ VE MİLLİ KALEMŞORLUĞUN” SONU MU?

Taraf’ın da misyonunu tamamlamasıyla Tayyip artık kendi medyasıyla yetinemez hale gelmiş, ekranlara saldırdığı tetikçileri aracılığıyla savurduğu tehditler neticesinde en sonunda yıllardır çekemediği Aydın Doğan Medyası’nı da tıpkı diğer gruplarda olduğu gibi halkın parasıyla satın alarak yandaşlarına emanet etmişti.

İşte bundan sonra Tımarhane Cumhuriyetimiz yine dünyada eşine rastlanmayan kara propaganda, iftira, yalan dolan, şuursuzluk makinesi haline gelen yandaş medyasıyla dünyaya örnek olmuştu. Giderek yıldızları dökülen ve son olarak İstanbul’un yönetimini kaybeden iftira haberciliğinin örneklerini

saymakla bitiremeyiz. Ancak bu iktidara

yararlanma sapkınlığını alışkanlık edinmenin artık işe yaramayacağını, bu arkadaşların Tayyipsiz bir Türkiye’de meslekleri gazetecilik olmadığı için işsiz kalacakları endişelerinin gerçek olacağını belirtmek zorundayız. Ama yanlış anlaşılmasın; bunu muhalifler yapmayacak.

Nasıl ki yılların yalakası havalı Nagehan, Tayyip’in kaybetmesinin ardından katıldığı TV programında söyleyecek sözü, izin almadan yapacak yorumu kalmadığı için ağlamaklı halde stüdyoyu terk etmek zorunda kaldıysa, bu iktidar gittiğinde de bu şarlatanların trollük yapmaktan başka şanslarının kalmayacağını düşünmek mümkün. Hatta tıpkı Bahçeli’nin yaptığı gibi başarısızlıkların faturası bu asalaklara kesilir de belki daha erken kurtuluruz, belli mi olur...

İFTİRA VE KARA PROPAGANDA ŞUURSUZLUĞU!

Dünyanın en ilkel kabile devletlerinin bile mazhar olamadığı bu acuze iktidar modeli estirdiği şuursuzluk rüzgarıyla memleketi resmen serseme çevirdi. Dünyada hiçbir ülke vatandaşının belki yıllarca göremeyeceği tüm abuklukları her dakika bir öncekini geride bırakacak şekilde idrak ettik.

Sadece İstanbul seçimlerinde bile sabah “Pontus” olarak başladığımız bir güne öğleden sonra “Yunan”, akşamüstü “terörist”, gece “azgın azınlık”, kuşluk vakti alakasız örgüt sempatzanı olarak devam ettik. Altı üstü bir yerel seçim için koskoca adamlar tarafından “Binali’ye mi, yoksa darbeci Mısır CB’si Sisi’ye mi oy vereceksiniz” diye azarlandık. Beka sorunu diye diye memleketin kendilerine oy vermeyen insanlarını terörist ilan eden aklını yitirmişlerin seçim uğruna “teröristbaşı Öcalan’ın” eşbaşkanlığına aday olduklarını deneyimledik. Süleyman Soylu’sundan Bahçelisi’ne, Perinçek’ine kadar bir zamanlar Tayyip’e etmedik küfür bırakmayan adamların neden ve nasıl bu kadar hastalıklı hareketler içine girdiklerini “dış güçlerin” gazozlarına ilaç karıştırmış olmasından başka bir ihtimale bağlayamadık. Para dedik olmadı, güç dedik dolmadı, yargılanma korkusu dedik kesmedi. İnsanın kendisini bu kadar sefil, bu kadar komik, bu kadar rezil bir duruma sokabilmesi için hiçbirini tek başına yeterli göremedik. “Neden yapıyorsunuz bunları birader?” demekten kendimizi alamadık halk olarak. Ama hepsini bir araya getirdiğimizde şunu görüyoruz ki bizden çaldıkları parayı da, at koşturdukları memleketi de, ellerine geçirdikleri tüm güç ve kodeslere tıktıkları esir yurtseverleri de en kısa zamanda geri alacağız, şimdiden haber verelim...

DIŞ GÜÇLER MANYAKLIĞI!

Aslında tüm dünyada bir delirme hali söz konusu ancak hiç kimse bizim kadar delirmedi. Dünya halklarındaki sağ ve ırkçı politikalara verilen sebebi belirsiz (?) destek bir yana, Tayyip kadar “cılğın” olan bir Trump dünyanın başına bela olmuş durumda mesela. Evet, karşımızda “Rusya, sana füze yollayacağım” diye twit atan, gündelik hayatta bizim kadar olmasa da halkı tarafından alay konusu haline getirilen 6 yaş zekasına sahip bir morondan söz ediyoruz. Ancak ne olursa olsun ülkelerinde onu engelleyen yasalar, mahkemeler ve hâlâ canına ot tıkamaktan çekinmeyen iyi kötü bir medya gücü var. Avrupa’daki durum, Sarı Yelekliler’in direnişi ve

Fransız hükümetinin zulmü bazen “Batı bizi gerçekten kısıkanıyor galiba” dedirtiyorken, herkes biraz rezil ama “en rezil niye biziz” diye sormadan duramıyor insan. En rezil biziz, çünkü normalde otomobilimize süs olarak bile asmayacağımız bir sersemin kölesi olduğumuz, en son Japonya’daki Osaka Zirvesi’nde tam olarak ortaya çıktı. Tayyip Bey ve saz arkadaşlarına “Hollywood figüranları bunlar, çok şeker insanlar” diyen moron Trump tüm dünyanın önünde bizi rezil etti de bizim “eyyy ABD” diye buralarda yandaşlara Iphone kırdıran saz heyeti adamın karşısında “kehküdü keh keh” diye sırtıttı. Ancak bunlar o kadar şuursuz ki, onlar Trump’ın karşısında sırtıırken medyacı elemanları burada ABD’den, PKK destekçisi ABD diye söz eden twit sallıyordu; Allah halkımıza sabır versin gerçekten. E ama işte İmam Hatip mezunu olup sahte diplomarla “ekonomistim” diye hava atarsan, bunun yarattığı aşağılık kompleksiyle daha önce “monşerler” diye

aşağılayıp sürdüğü o işi bilen diplomatları böyle ararsın hacı yapılacak bir şey yok. Neticede bizim değerlendirmemiz gereken şey bunların iktidarı kaybetmemek için her tür cihatçı çeteyi işbirliği yapıp ülkemizi büyük

Bunların emperyalizmle mücadele denen şeyi kendi iktidarlarını korumak için “milli iradeyi” gaza getirmekten ibaret sandıklarını çoktan teşhis etmiş bulunuyoruz “azgın azınlık” olarak hepimiz.

felaketlere sürükleyebileceği gerçeğidir. Bunun dışında bunların emperyalizmle mücadele denen şeyi kendi iktidarlarını korumak için “milli iradeyi” gaza getirmekten ibaret sandıklarını çoktan teşhis etmiş bulunuyoruz “azgın azınlık” olarak hepimiz. Ancak sabah akşam “dış güçler” diyerek artık boğulma noktasına geldiğimiz bu günlerde siyasi muhataplarından beklentimiz, her ülkenin kendi menfaatleri çerçevesinde hareket etmesinin normal olduğunu, önemli olanın bu hareketlere karşı nasıl bir tavır içinde olunması gerektiğini, en azından asgari standartları anlatarak “milli şuursuzluğu” biraz olsun dağıtmaya çalışmalarıdır.

(Seda Zobaroglu)

Biz psikiyatri uzmanı değiliz. Ancak şu dönemde başımızdaki zerzevatın nasıl bir psikolojik rahatsızlık içinde olduğunu görebilmek için uzman olmaya da gerek kalmıyor. Az buçuk araştırma yapan bir kişi bile teşhis yetkisi olmasa da bu arkadaşlarda paranoid şizofren, çoklu kişilik bozukluğu, mitomani, kleptomani gibi rahatsızlıkların emarelerini rahatlıkla görebiliyor, insanın “Rabbim verdikçe vermiş” diyesi geliyor.

Fakat işin ciddi olan kısmı bu dinci şebekenin varlığını sürdürebilmesi için eğitim sistemini nasıl çökertip çoluğu çocuğu dinci, sapık, cemaat ve tarikatların eline teslim ettiği ve daha da edeceğidir. Kadın ve çocuklar da bu ruh hastası sapıkların elinde en çok zarara uğrayan kesimler olduğundan yaratılan bu tahribatın boyutlarını ve varacağı noktayı tahmin etmek çok zor.

Bu nedenle çıldırmış ittifak ortağı Bay Bahçeli önce hepimizi delirtip Meclis’e sunduğu Ruh Sağlığı Yasası’nı yürürlüğe sokarak tüm halkı tımarhaneye yollamadan önce, toplumsal bir işbirliğiyle bu hastalıklı kafalarla nasıl mücadele edileceğinin de yollarına bakmaya başlamalıyız belki de.

“DELİRE DELİRE” Mİ KAZANACAĞIZ?!

Peki bunca çıldırmışlığa iyi yönden bakabilir miyiz, elbette evet. Sandıktan medet uman ve halkı sandığa mahkum bırakan anlayışla yıldızımız barışmasa da son seçim sonuçları en başta “yenilmez” sanılanın yenilebileceğini, “gitmez” denilenin gönderilebileceğini, birlik olarak mücadele etmenin muktediri nasıl güçsüz bırakabileceğini göstermesi bakımından önemlidir. 31 Mart ve 23 Haziran’da cumhur ittifakının zirve noktasına gelen kudurukluğunun en önemli faydası,

muhalefet partileri ve seçmenini birlik-beraberliğe yönlendirmesi ve kimi AKP’li yandaşı bile “yok artık” deme pozisyonuna getirmesidir.

17 yıldır iktidarın bunca baskı ve zulmüne sessiz kalan AKP seçmeninin ekonomik çıkmaza girince tepki göstermesi her ne kadar üzücü bir durum olsa da, 31 Mart’ta 13 bin oy farkı için kanunsuzca mazbatasını elinden alınan Ekrem İmamoğlu’nun 23 Haziran’da 800 binin üzerindeki bir farkla desteklenmesi, yapılan haksızlığın görüldüğüne ve cezalandırıldığına bir göstergedir.

Bu seçimle ayyuka çıkan delirmişlik, özellikle AKP iktidarı tarafından düşmanlaştırılmaya çalışılan Kürtlerle Türklerin kardeşleşmesi için önemli bir zemin oluşturmuştur. Selahattin Demirtaş ve İmamoğlu’nun birbirlerine verdiği destek mesajları halklar arasında anlamaya, dinlemeye sorunlarımızı birlikte halk olarak çözmemize yönelik bir adım olarak değerlendirilmelidir. Kimsenin kimseye özur veya minnet borcu yoktur. Unutulmamalıdır ki her iki parti de geçmiş dönemlerde pek çok hata yapmış, yapılan bu eleştirilerin de katkısıyla bazı yanlışlar düzeltilmiş, bugünkü ortak zeminde buluşulabilmiştir. Kemalist Türklerle Demirtaş’ı desteklediği halde bu seçimde İmamoğlu’na oy verip “ilk kez kendimi bu ülkeye ait hissediyorum” diyebilen Kürtler arasındaki bu uzlaşma, parti liderlerinin de serinkanlılığıyla üst seviyelere taşınmalıdır. Fakat kendilerini sol görüşlü olarak tanıtp 1908-1923 devrimlerini “soykırım” olarak yorumlayarak örneğin Pervin Buldan’ın “19 Mayıs kutlamalarına çağırılsaydık giderdik” şeklindeki ılımlı çıkışına etmedik küfür bırakmayan bir kütle de var. Akılları sıra azınlıklara sahip çıktıklarını düşünen ama kraldan çok kralcı davranan bu kafanın bu

kardeşleşmeye ve barışa zerre kadar katkısı olmadığı gibi bozacak, sürekli kavgaya teşvik edecek bir yapı olduğu gözden kaçırılmamalıdır. Ezcümle; “terörist” diye yaftalanan Kürtleri “Her şey çok güzel olacak” tişörtüyle görmek, Türklerin, Kürtlerin verdiği siyasi tavırdan öteye geçen kalbi desteği hissettiğini fark etmek önemlidir. Bu fırsat kaçırılmamalı...

NE GÜNLERE KALDIK!

Tabii yaratılan yerli ve milli şuursuzluğun boyutları o kadar üst seviyelere çıktı ki seçim sürecinde sergilediği normal bir insanda zaten olması gereken tavırlarıyla dikkat çeken Ekrem İmamoğlu adeta kahramanlaştırıldı. Adam ailesiyle fotoğrafını paylaştı, “wuaaaw özlediğimiz görüntüler” diye sarhoş olundu. Eşi Dilek Hanım, Binali’nin eşi Semiha Hanım ile alay edilince “ablamdır, öğretmendir” dedi. Bir dakika arkadaşlar; kılık kıyafet ayrı mesele, kadının fiziksel görüntüsünden bize ne?!

Fakat konumuz başka: Canlı yayın düellosuna giderken kocasının iki metre arkasından gitmek zorunda kalan, nasıl zenginleştiği belli olmayan evlatlar yetiştiren bir kadın bizim nazarımızda öğretmen falan değildir. Komşunuzsa ablanız olabilir, ancak eski bir başbakan, meclis başkanı eşinden söz ediyorsak o kişi kimsenin “ablası” falan değildir.

AKP seçmenini küstürmemek için gösterdiğiniz uzlaşmacı tavrı anlıyoruz; fakat bu halkın bu iktidarla uzlaşmak değil, hesaplaşmak gibi önemli bir derdi vardır. 17 yılda işledikleri tüm suçların hesabını sormak istemek gibi bir hakkı da vardır. O nedenle siz, bu şuursuz iktidar ve yandaşlarının partinizin liderini linç ettiğini, faillerini ödüllendirdiğini unutmak isteyebilirsiniz. İl başkanınızın sırf kazandınız diye 17 yılla yargılanmasını, affedebilirsiniz.

Ama biz affetmek zorunda değiliz, affetmeyeceğiz de. Hak, hukuk, adalet diyorsanız, siz de Binali beylere çay içmeye gidip hatıra fotoğrafı çektirmek yerine, size “hırsız” diyenlerle en azından aranızdaki mesafeyi korumalısınız.

Son olarak İmamoğlu’nun belediye mekanlarındaki alkol meselesine bakışına da iki laf etmek gerekirse; bu kadar manyaklığın, sıkışmışlığın ortasında böyle bir cevap verdi diye kendisine kızmayı düşünmüyoruz. Bu mevsimde domatesin pazarda 5 lira olduğu bu ülkede öncelikli meselemiz bu da olmaz. Ancak belediye tesisinde alkol almak bu iktidarın halkın elinden zorla aldığı bir haktır, bunu da hatırlatmak zorundayız. Ekonomideki bütün açıklarını alkol alan vatandaşa astronomik vergiler yükleyerek çıkarmaya çalışan Tayyip iktidarının seçmenin millet bahçelerinde yuvarlanmak hakkı ise, en çok vergiyi ödeyen alkolsever vatandaşın da belediye tesisinde bu keyfini yaşamaya hakkı vardır.

Ayrıca bundan daha önemlisi de şudur: Biz Avclar’daki bir parkta bira içtiği gerekçesiyle 26 yaşındaki iki çocuk babası konfeksiyon işçisi Feyzullah Ete’nin göğsüne yediği polis tekmesiyle öldürüldüğünü unutmadık. Katil polisin serbest

bırakıldığı gün tahliye kararına isyan edip mahkeme heyetine çakmak fırlatan ağabeyinin hapse tıklandığını da unutmadık. Tecavüzcülerin mahkemeler tarafından “barda içki içen kadının başına her şey gelir” savunmasıyla serbest bırakılmasına seyirci kalmaktan bıktık. Bu bakımdan içki içen insanlara her tür kötülüğün yapılabilmesini reva gören yobazlığın nefes almasına izin verilmeye devam edilip edilmeyeceği bizler için önemlidir. O nedenle bu mesele, ille de belediye tesislerinde alkol alalım değil, bir normalleşme talebidir. Bu Tımarhane Cumhuriyetinden çıkışın en önemli koşulu da normalleşmedir!

SONUÇ: AZGIN AZINLIK SENSİN BİRADER!

17 yıldır sen konuştun, şimdi de sen dinle bakalım biraz Cumhurbaşkanlığı makamını işgal eden unsur: Dile kolay, 17 yıldır memleketin her yerini talan ettin, ele geçirdin, at koşturdun. Bu halkın kıymet verdiği ne kadar değer varsa hepsini yok ettin. İnsanları sırf sana itaat etmiyorlar diye senelerce hapisle cezalandırdın. Ömürlerini çürüttün, işlerini, yaşamlarını ellerinden aldın, insanları sevdiklerinden ayırdın. Sen bütün yükünü bu halkın sırtına yükleyip saraylar yaptırdığın ailenle ejder meyveleri emerken alenen dalga geçtin, hakaret ettin.

O dahi oğlun Bilal “çocuklarım daha iyi eğitim alsınlar diye İtalya’ya gidiyorum” derken fakir halkın çocuklarını tacizci tecavüzcü dinci sapık tarikat yuvalarına emanet ettin. Kadınlar sapıklar tarafından her tür şiddet, taciz ve tecavüze maruz bırakılırken bizim paramızla maaşa bağladığın kızın Sümeyye’ye “aile birliği” hakkında dersler verdim diye kalkıştın. Halka tasarruflu olma tavsiyelerinde bulunan eşin Emine Hanım 52 bin avroluk çantayla dolaştı bu memlekette. Millet açlıktan ölürken beyaz çaylarla keyfine baktın. Bizim paramızla kendine uçaklar jetler aldın. Her gece bir odasında kalsan 4 sene sürecek 1200 odalı saray yaptırdın. Bu saraya harcanan para 2018 yılında rekor seviyeye çıktı. 30 dakikada 30 asgari ücreti çatır çatır yiyorsun şu an bile hâlâ.

Bunlar da yetmedi, yazlık saray yaptırdın. Koskoca körfezi sarayın için halkın kullanımına kapattın. Yazlık sarayın için 50 bin, Kaçak Saray’ın için 10 bin ağacın, içindekilerle birlikte yüzbinlerce canlının hayatına kıydın. Sonra beğenmediğin yerleri yeniden yapılmak üzere yıktırdın. Yetmedi halka ait topraklar üzerine Ahlat’ta bir saray daha yaptırdın. O da yetmedi, yanına bir de köşk inşa ettin...

Daha çok sayarız da bu kadarı bile memleketteki o sözünü ettiğin azgın azınlığın kim olduğunu ortaya koymaya yetiyor da artıyor bile. Çünkü acı gerçek şu ki; bu memlekette ve belki de dünyada eşi benzeri görülmemiş en azınlık, sensin birader, hiç kusura bakma.

Ama şunu bil; bu halkı bu Tımarhane Cehenneminden kurtaracağız, sözümüz olsun!

(Seda Zobaroglu)

Cemal Tokmak

Bir gün bir arkadaşım elinde bir bildiriyle çıkageldi. Bildiride “Yumurta yemeyin, onlar da birilerinin bebeği” yazıyordu. “Böyle bir bildiri kim dağıtır ki?” diye sordum, bir çeşit anarşist-vegan topluluk imiş. Tövbe estâğfurullah dedim.

Benzer bir duyguyu, ODTÜ’deki solcu öğrencilerin en azından bir kısmının “cinsiyetsiz tuvaletler” için “kararlı bir mücadele” verdiğini duyduğum zaman da yaşamıştım. Protein ve tuvalet ihtiyaçları üzerinden bir felsefi beyin fırtınası yaşadım. Saçma sapan sonuçlara ulaştım.

Düşündüm: İnsanlar gerçek mücadeleler vermek yerine böyle saçma sapan işlerle uğraşmaya başlamışsa bunda bizim solumuzun kabahati büyük değil mi?

Sovyetler Birliği ve Doğu Bloğu çöküp, bizim sol da çöküntünün altında kalmaktan memnun halde yaşarken, “düzeni değiştirme” fikri yerini kendine yaşam alanları yaratma ve buralarda mesut ve bahtiyar bir halde yaşama fikrine bıraktı; “muhaliflik”, hatta “komünistlik” bir kıyafet haline geldi. O kıyafeti beğenmediniz mi? Müşteri memnuniyeti esastır, müşteri velinimetimizdir. Üzerinize yakışan bir başkasını hemen bulabiliriz.

Böyle böyle bir sürü yaşam biçimi var. Anarşistler vegan-kafe işletmecisi, komünistler meyhane

işletmecisi oldu. Kendisine komünist diyen partinin mekanında çay üç buçuk lira. Meyhane menüsünü bilemiyorum. Bizde o mekanlara gidip oturacak gibi bir para yok.

Kadınsanız, “Karma örgütlerde çalışmayacağım, sadece kadın sosyalistliği yapmayı tercih ediyorum” diyerek örnek bir feminist olarak tamamen gündelik ilişkilerinizi düzenlemeye ve “eril dil” avcılığıyla güzel Türkçemizi arındırmaya başlayabilirsiniz.

Mamam olmadan asla!

Bununla beraber örnek bir hayvan hakları savunucusu olmanıza hiçbir engel yoktur. Buraya

özel olarak eğilmek istiyorum: Bir statü olarak “hayvansever”lerimiz var. Bu hayvanseverlerimiz periyodik olarak “mama” kampanyaları yapıyor: “Kedilerimizi mamasız

bırakmayalım.” “Köpeklerimize mama tedarik edelim.” Böyleler.

“Mama” ne peki? Mama, kapitalizm. Dahası da var.

Çorum’da bir mama fabrikası bulunuyor. Çorum civarında eşek, at bırakmadılar. Medeniyetle beraber traktör denilen makine devreye girdiğine göre, köylerde folklorik bir öge haline gelen eşekleri, atları toplamak ve öğütüp mama yapmak gayet doğal bir davranış. “Hayvanseverler”, öğütülen at ve eşekleri sokaktaki kedilere köpeklere dağıtıp başlarını okşarken kendilerini iyi hissediyorlar ya, bundan daha önemli ne olabilir ki? “Mama” dediğiniz şeyin neden

Bir statü olarak “hayvansever”lerimiz var. Bu hayvanseverlerimiz periyodik olarak “mama” kampanyaları yapıyor...

“Organik” ve pek pahalı köpek mamalarının nelerden yapıldığını biliyor musunuz? Bilmezsiniz çoğunuz. En revaçtakiler kurutulmuş at, eşek, dana penisi; inek memesi; at, eşek, inek kulağı!..

yapıldığı çok da önemli değil.

“Organik” ve pek pahalı köpek mamalarının nelerden yapıldığını biliyor musunuz? Bilmezsiniz çoğunuz. En revaçtakiler kurutulmuş at, eşek, dana penisi; inek memesi; at, eşek, inek kulağı!.. Bunlar mezbahalardan vatandaşa uzanan besin endüstrisinde kıyma niyetine kakalanmadığı takdirde, kurutularak ambalajlanıp zenginlerin “pet” hayvanlarına sunuluyor.

Başka şeyler de var. Hayvanları sevdiğini zannedenler hayvanların kabusu oluyor. Evinde üç tane kısırlaştırılmış kedi besleyip onlara talimatlar vererek, azarlayarak, cezalandırarak hayvanla bir tür Nazi ilişkisi kuran kadın kendini böyle iyi hissediyor, yetmiyor, sokaktaki kedilerin de hamiliğine soyunuyor, onlara sürekli mama dağıtıyor, komşu kadının yemek artıklarını vermesine kızıyor, çünkü kendi besleme disiplini ve otoritesi bozulmuş oluyor, düzenli besleme ilişkisinden dolayı popülasyonu olağandışı artan kediler bir sokakta 40 adet kadar üremiş oluyor, sokaktan geçen otomobiller kedileri düzenli şekilde eziyor... Bu aynıyla vaki.

Çağdaş kentli ve kendisini muhalif sanan orta sınıf insanı, kente, hayata, kendine yabancılaştıkça bu tür işlere sarıyor. Kedileri, köpekleri kendi yalnızlığının ve anlamsızlığının çaresi haline getiriyor. Azınlıkları “öteki” diye tarif ederek onlara da tam sevdiğini sandığı hayvanlara muamele eder gibi “sevgi” gösteriyor. Onlara “mama” verir gibi destek veriyor. Bir cümbüşün içine düşüyoruz.

Arkadaşım, “cinsiyetsiz tuvalet için militan mücadele” ney? Ney?!

Madem bayramlık ağzımızı açtık, bir şeyler daha söyleyelim. Geçtiğimiz günlerde “Eşcinsel Onur Yürüyüşü” etrafında dönen ve sapık devletin saldırılarıyla damgalanan süreci de hep beraber idrak ettik. Bu eşcinsellik, travestilik, translık ve artık takip etmekten yorulduğum yeni cinsel tanımlamalar için de benzer duygular besliyorum. Belki benim cinsel ve fantezi dünyamın darlığındandır, bugüne kadar kiminle seviştiğim konusunu kamuya açık tartışmadım. Tartışmak isteyen tartışsın. Ama bir şey söylemek istiyorum. Cinsel yöneliminden dolayı baskıya uğrayanlar da ezici çoğunlukla fukaralardır.

Biliyorum, yazının başından beri bana kızan arkadaşlar var. Ama düşündüğümü söylemek için buradayım. Farz edelim, en büyük holdinglerimizden birinin en tepesindeki kişi eşcinseldir. Eşcinsel olduğu

için başına hiçbir şey gelmez. Cumhurbaşkanı’yla oturup sohbet eder. Ekonomi ve “çalışma yaşamı” konuşur. Ya da “Diva” denen Bülent Ersoy da saraylarda ağırlanır. Öte taraftan, mesela adı Ramazan olan bir gencimiz ise, Kuran kursunda tacize ya da tecavüze uğrayarak hayata başlar, diyelim ki İstanbul Bağcılar’da yaşamaktadır, sonra Beyoğlu’ndaki saunalarda 70 avro karşılığı mesela Alman bir misafirimizle birlikte olur, ufacık yaşta cinselliği böyle şekillenir, bir süre geçtikten sonra kadın görünümüne girmenin daha kârlı olduğunu keşfeder, giderek kadın tipine bürünür. Holdingin başındaki kişi cinselliğini gönlünce yaşayarak işçileri sömürürken, Ramazan yavaş yavaş G’den T’ye doğru ilerler. Bu bir “yönelim” sorunu değil, düpedüz sınıfsal bir durumdur.

Daha bir sürü şey söylenebilir.

Çok klasik bir son...

Kadının erkekle, cinsel yönelimi “farklı” olanın cinsel yönelimi “düz” olanla, insanın hayvanla, bütün mahlukatın doğayla barışık yaşayabileceği bir düzeni kurmak için mücadele etmezseniz, yaptığınızı zannettiğiniz bütün “mücadele”ler Çorum’daki mama fabrikasının et kazanında öğütülür. Üç-beş de nohut atarlar üzerine, soya fasulyesini basarlar, ellerinizle kedilere eşek yedirir ve kendinizi “hayvansever” zannedersiniz. Hayvan sevmek de, insan sevmek de, doğa sevmek de kapitalizme karşı mücadele etmekten geçer.

Yumurta yemeyerek kendinizi iyi hissedebilirsiniz. Eşekleri kedilere yedirerek “hayvansever” olabilirsiniz. “Cinsiyetsiz tuvalet mücadelesi” vererek radikalleşebilirsiniz. Senede bir gün “Feminist Gece Yürüyüşü”nde “vajinal” pankart açıp tüm dünyaya posta koyabilirsiniz. Senede bir gün Mis Sokak’ta “Onur Yürüyüşü” birası içebilirsiniz... Ama bunların hiçbirisi sizi hayvan, insan, kadın, eşcinsel düşmanı bu düzenden kurtarmaz.

Kurtuluş için bir önkoşul var: Kapitalizmin yıkılması. Onun için de bir işçi sınıfı partisine, işçilerin iktidara gelmesine ihtiyaç var.

Ne o? Çok mu “klasik” geldi?

Seyrettikçe delirme, okudukça üşütme...

Burak Sönmezer

1. Unutulan Bir Dil: Kuşdili

Kuşdilini bilen bilir... Göç eden turna sürüleri içerisinde şöyle konuşmalar geçiyor bugünlerde:

- Hamdi Abii; Hamdi abi, sağlı abi sağlı... Abiii... sağdan roteyt abi, sağdan... Aşada uçak var abii...

- Ne diyosuun? Bağır olum biraz duymuyorum lan.

- Abi sağlı diyorum, uçak var abi...

Miyami'de geçen bizim Fatma Abla çarptı uçağa, feci şekilde can verdi abi.

- Uçaa olmuş?

- Düşmüş abi.

Bunlar bugün şaşırtıcı şeyler değil; sıradan kuş konuşmaları.

Devletimiz dünyanın en büyük hava limanını yaptıktan sonra kuşlar için de hazırladığı sertifika programlarıyla hangi rotalardan göç edeceklerini onlara öğretmiş vaziyette. Yanlış problem şu, bizim

sürü lideri turna;

- "Kıyım de kunut, uçak düşsün!" derse n'olacak?

Yani evet, kuşların nereden uçacaklarını öğrettin de, kuşun teki buna direnirse sıkıntılı olmayacak mı? Bire karşı 150 en nihayetinde, mantıklı olan kuşun değil uçağın yön değiştirmesi değil mi?

Evet doğaya bir şey öğretmek zor, bunu biliyoruz. Mesela Hakan Çelik adlı medya üstadı, inanmazsınız, kerat cetvelini öğretmeye çalışmış, 2'ler iyi gitmiş 3'lerde sıkıntı yaşamış; öğretme konusunda... Ben kendisini canlı yayında dinlemiş bir kimse olarak söylüyorum bunları.

Yani "doğaya bir şey öğretmek zor" diyorsa biri, ben bunu anlarım kardeşim: Sen demek ki bunu denedin. Baktın zor oluyor, bıraktın mesleği, medyaya geçtin:

- Gazeteci oldum abi... Kebap gibi iş...

2. Et Yiyen Bakteri

Eskiden komünizmin hayaleti dolaşırdı, şimdi et yiyen bakterinin hayaleti dolaşıyor. Meydanı boş bırakınca işte böyle oluyor. Çocukken su depolarının izbe mekanlarında oynardık ve birbirimizi korkuturduk;

- Burada kanı kurumamış adamın hayaleti dolaşıyooor...

Şimdi kazık kadar olunca medyada beliren bir surat:

- Et yiyen bakteri hızla yayılıyooor...

Yayıyor da ne oluyor kardeşim? Üşenmedim baktım. Sağlıkla ilgili web sitelerinde dolaştım ve gözlerime inanmadım: Bakteriye paçanızı kaptırdınız mı, ilk 30 saat içinde ateşiniz 5 katına çıkıyor. Öyle böyle değil yani, tam 5 kat...

Hekimle hemşire arasında konuşma şöyle tabii:

- Hemşiraanım hastanın ateşini ölçtünüz mü?
- Ölçtüm doktor bey; 180 derece...
- NEEEEY!..

Allahtan erken teşhis hayat kurtarıyor. Yani aslında her hastalıkta erken teşhis hayat kurtarıyor da “erken” kavramsal olarak izafî tabii... 30 saatte ateş 180 dereceye çıkıyorsa, mesela hastalığın 7. saatinde ateş 62 dereceye çıktığında yakalamak gerekiyor.

Bir de hastalığa tutulmamak esas... Önleyici tıp diye bir şey var. Peki ne yapmamız gerekiyor? Bakınız; soğan ve sarımsak et yiyen bakteriden korunmanın biricik aracımız. Yemek mi gerekiyor yoksa vücudumuza sürmemiz mi gerekiyor bilmiyorum ama bu aromatik sebzeler aynen Bor elementi gibi: Kafana sür saç çıksın, arabana koy 5000 kilometre yol yapsın.

İlacı var yani...

3. Dingil Kim

Kim dingildir arkadaşlar? Bakın bunu kimse kimseye söylemez. Açıkça, korkmadan, sıkılmadan söylüyorum; Dingil Kim diyorum ve ekliyorum; bağımsız deveye tiken medyamız olmasa biz Kim'in

dingil olduğunu bilemeyecektik.

Kim dediysek, Kim Jong-un'u kastediyoruz burada. Kuzey Kore'nin sözde lideri.

Bakın bu zat, Trump'la askerden arındırılmış bölgelerde istişare ediyor, kritik konuları görüşüyor sonra asabı bozulup evine döndüğünde bütün sinirini danışmanlarından çıkarıyormuş. En son da bir generali kendisine terso yaptığı için öldürmüş. Adamı pirana balıklarıyla dolu bir akvaryuma atmak suretiyle öldürmüş hem de. Yanlız piranalar Brezilya'dan getirilmiş, özel olarak...

Ben tabii haberi okurken şoka girdim ama, işte takip edemiyoruz doğru dürüst; Britanyalı istihbaratçılar bu duruma hiç şaşırmamış. Yani biri çıkıyor, başka bir kişiyi pirana dolu akvaryuma atarak balıklara yediyor, istihbaratçılar da duruma hiç şaşırıyorlar.

- Normal aabi... Şaşılacak bir durum yok. Bu, Kim'in klasik adam öldürme yöntemi... Hep yapar... (bunlar ingilizce).

Sanki adam her gece içip içip eve geliyor sonra nara atıp komşuları rahatsız ediyor... (Yuh, Dingil!)

Şimdi buna inanan çıkar mı diyebilirsiniz. Çıkar... Ama önemli olan bu haberi yapan, oraya

okunsun diye koyan kişidir... Onun kariyer planlanmasında, misal basınımızın amiral gemisi ya da Zebah gazetesi hatta geçelim onları Takvim gazetesi var mıdır?

- Kesin!

- Yakışır mı?

Valla yakışır. At yanarı...

4. Fort Tvsı

Edi'yle Būdū var; Oris'le Vonti var; Çağrı'yla Cumali var; şimdi en yeni Fatih'le İsmail çıktı. Bunlar Fort Tv'de kimi zaman stendaplarıyla kimi zaman da ortaoyunlarıyla zaten çok anormal olan sağlık durumumuza katkıda bulunuyorlar.

Çok zeki ve güzel olmaktan bıkarak Kültür ve Turizm Bakanı olmak isteyen Banu Alkan'ın adından söz ettirdiği bu toplumun kanaat önderleri tam da böyle olmak durumunda tabii. Daha aşağısını kaldıramayız biz.

Mesela bu ikilinin en çok takdir ettiği marifetleri son İstanbul seçimlerinde seyirciyi sayılara boğmamak için sadece ilçelerde katılım oranını, sandığa gidenlerin miktarını, açılan sandık sayılarını, sandıklarda oy kullananların sayılarını, adaylara verilen oyları, oy oranlarını, ilçe bazındaki sayısal ve oransal durumu... nihayet İstanbul çapındaki vaziyeti

vermeleri olmuştı. Gerçekten takdire şayandır. Diğer kanallar izleyicilere oyları direk saydırma yoluna giderken bu ikili hiç bizi sayılara boğmadan işi kotardı.

Hele meşhur açık oturum sonunda İsmail'in tek kaşını kaldırarak "Nasıldım?" sorusu hem bir dehaya işaret etmesi bakımından, hem televizyonculuğu ve haberciliği içine nasıl sindirdiğinin emaresi olması bakımından fevkaledeliğin bir nişanesiydi.

Ama durun; öküzün büyüğü ahırda bağlı daha...

Neden bahsediyorum? Tabii ki Fatih'in "İt dedi, it demedi" oyunundaki güzel rolünden bahsediyorum. Medya dünyasının abisi pozisyonuna yükselmiş Kısmet abisinden de esinlenmiş olacak ki, "İt dedi duydum, it dedi, it dedi" diye atıldı sahnenin en önüne.

Herhalde hatırlarsınız, İstanbul'un yeni belediye başkanı İmamoğlu Ordu'da yaptığı miting sonrası, valilik emriyle, tayyareye VIP'den bindirilmemişti. Bunun üzerine başladı bir tartışma. AKP'lilere göre İmamoğlu valie

"it" demişti. İmamoğlu ise ben it demedim "basit" dedim diyordu. Ama Fatih'ten kaçır mı? (Kaçmaz). Atladı ortaya "it dedi, duydum ben, it dedi; görüntüler elimde" diyerek başladı velveleye...

Sonra bunun adı ne oldu: Gazetecilik; habercilik...

Yok ya; müzevirliğin adı ne zamandan beri habercilik olmuşsa artık?

5. Bu meselelerden nasıl haberim oldu?

Valla ben de tam bilmiyorum. Bazen bu yazdıklarım kafama

takılınca, "Herhalde" diyorum, ben uyduruyorum bunları. Yani bir düşünsenize; Banu Alkan "çok zeki ve çok güzel olmaktan" nasıl sıkılabilir? Banu Hanım'ın güzel ve zeki doğasına bir şey öğretilbilir mi?

Ya da doğaya kim bir şey öğretmek ister ki?

Et yiyen bakteri ne mesela?

Fatih ile İsmail'in, Cumali ile Çağrı'nın misyonları ve vizyonları bir yerlerde yazılı mı?

Sonra ittiret diyorum kendi kendime. Biz tüzüklerle çarpışa çarpışa büyüdük zaten...

23 Haziran: 'Yerli ve Milli' Devrim?

Mustafa Sedat Kılıç

AKP'nin, ayak bastığı her yeri kurutup rantla çevirme sevdasından siyaset alanı da payına düşeni alıyor. Uzunca zamandır, halk yararına hiçbir çözüm üretmeksizin yarattığı rantla ayakta kalmaya çalışan AKP'nin kara delikleri de büyüyor.

ABD ile Rusya arasında salınırken şişirdiği dış siyasetin en son hangisine temas edip patlayacağını kestirmek güç. Şimdilik ibre ABD'den yana. İç

siyasetin son altı ayını seçim adı altında kurulan tezgahta zararına satış yaparak geçiren AKP'nin durumu, aynı pazarda tezgah açıp siftahsız kapatan "sol"un durumu

kadar düşündürücü. Ekonomideki kara delikler ise, bugünlerde devam eden zam furyasıyla kapanacak gibi değil. Sıkıntı daha büyük. Durum ürkütücü.

AKP'nin, tükettiği siyaset alanında, vitrini canlı tutma girişimleri de boşa çıkıyor; MHP ile Cumhur İttifakı ağır gelmeye başladı. Götürüsü getirisinden çok. Beka meselesi elinde patladı. Seçimlerde muhataplarını terörist suçlamasıyla etkisizleştirmeye çalıştıkça halkın "teröristlere" ilgisi artarak devam etti. Türkiye İttifakı, gerektiğinde tekrar ısıtılmak üzere buzdolabına kaldırıldı. ABD'nin askeri ve ekonomik yaptırımlarını tetikleyecek olan S-400 teslimatı yapılmak üzere. G-20'deki görüşmede, Trump'ın "Hollywood seti" benzetmesinin içinde sırtarak kaybolan AKP heyeti ve Erdoğan, S-400 konusunda Trump'ın kıyak geçeceğine inanıyor. Bizim bakkal Burhan aga inanmıyor. Parti içi

muhalefet sesini yükseltmeye başladı. Engellemek üzere açılan ilk soruşturma Babacan'a nasip oldu. Oynuyorlar. Herkese seyir gerek!

Seçimde CHP'yi destekleme kararı alan HDP, Öcalan'ın mektubundaki "tarafsızlık talimatı"na uymadığı için bir kez de bu yüzden vatan haini ilan edilirken az kalsın Öcalan'dan "yerli ve milli" bir yavrukurt çıkartıyorlardı. Süre yetmedi. Memlekette hukuk ayaklar altına alınmış, darmadağın edilen yargıdan kalan mahkeme salonları Saray'a

AKP'nin durumu, aynı pazarda tezgah açıp siftahsız kapatan "sol"un durumu kadar düşündürücü. Ekonomideki kara delikler, bugünlerde devam eden zam furyasıyla kapanacak gibi değil. Sıkıntı büyük.

bağlanmış ama daha önce CHP'nin genel başkanlığına oynayan Türkiye Barolar Birliği Başkanı Av. Metin Feyzioğlu işi gücü bırakmış S-400 övüyor. Manzara bu.

Bu koşullarda yenilenen seçimde, İmamoğlu kazandığı için AKP'nin iktidardan düştüğünü zannedenler oldu. Öyle bir şey yok arkadaşlar. Daha sakın lütfen. Hem, tıpkı cumhurbaşkanlığı seçimlerinde Muharrem İnce'nin dediği gibi "devri sabık yaratmak peşinde değiliz" diyen bir belediye başkanı için bu kadarı biraz fazla şey olmadı mı sizce de?

Evet, başlıyoruz.

İmamoğlu ne kazandı?

YSK'nın da açıkladığı üzere, 23 Haziran seçim sonuçları itibarıyla Ekrem İmamoğlu İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanlığı'nı kazandı. Bu sonuç, sebepleri çok iyi anlaşılabilceği

gibi insanlarda büyük bir coşku yarattı. Gezi'den sonra insanların tekrar bu özgüveni hissetmeye de ihtiyacı vardı. Doğrudur. Biraz da gerçekçi olunabilse, kazanılan bu zaferin tüketimi sırasında daha dengeli bir beslenme modelinden söz edilebilirdi. Yalnız, bu süreçte, hiç beklenmedik isimlerden çok erken değerlendirmeler de geldi. Hatta, kimi sosyalistlerimizin CHP ve müttefikleri ile tebrikleşirken "kutlu İstanbul zaferi" coşkusunu ölümsüzleştirip gelecek nesillere

birer fotoğraf bırakmak için Osmanlı tuğrası altında verdikleri pozlar vb... Enteresandı.

Yapılan değerlendirmelere dışarıdan baktığınızda kapıldığınız duygu ister

istemaz şu; İmamoğlu bir devrimci. Binali Yıldırım'ı bitirdi, Erdoğan'ı alt etti. CHP ve müttefikleri, İmamoğlu önderliğinde İstanbul'da devrim yaptı.

Oysa gerçekte olan şudur: Egemen sınıfın, bir sonraki başkanlık seçimleri için Erdoğan'a alternatif olarak görmekten memnuniyet duyduğu bir neo-liberal muhafazakar olan İmamoğlu henüz belediyeyi değil, şu an için sadece mazbatayı kazanmıştır. Belediyeyi de kazanmak için önünde çetin yollar, pazarlıklar, yetki kavgaları var.

Bu, işin bir yönü. Bir diğer yönü de şu; Her şey çok güzel olacak mı? Yanıtlayalım: Olmayacak.

Peki, seçim akşamından itibaren başlayan o şaşırtıcı değerlendirmeler neydi, 23 Haziran ne kazandırıp ne kaybetti ve seçim sonuçlarını nasıl değerlendirmeliyiz?

AKP'nin, İstanbul başta olmak üzere kaybettiği diğer

büyükşehirlerdeki etkinliğini tekrar kazanmak üzere giriştiği yetki operasyonları sonrası durumun ne olacağı kestirilememektedir. Bununla yetinilmeyeceği, Erdoğan'ın hukuk tanımaz yönelimleri ve yargı eldiveniyle sürecin AKP lehine büküleceği açıktır.

Erdoğan, zamana ve zemine göre şekil değiştiren yerli ve milli faşizmin incelikleri üzerine kafa yorup buna rağmen kafa göz yaran "titiz" uygulamalara imza atarken, kurduğu sisteme "tek adam rejimi" deyip durmayı bir anda bırakıp "diktatör" demek zorunda kalabileceğimiz ani gelişmelere açık hale geldi memleket, hamdolsun! Belki, S-400'lerin bu topraklara inişiyile beraber başımızda konfeti gibi patlayacağı hissi uyandıracak kadar anlamı yumuşatılmış ABD yaptırımları memleketteki genel uyku halinin orta yerinde ayı böğürtüsü gibi patladığında...

Şu sıralar İmamoğlu, alt ettiği söylenen bu Erdoğan'dan randevu almak, kendisini bitirmeden önce çay içmek için sözleştiği Binali Yıldırım'la bir yemek randevusu ayarlamakla meşgul. Mansur Yavaş da, AKP'nin girişimiyle atama yetkisini belediye meclisine devreden kararın Danıştay'dan dönmesi sonrası aynı ısrarın devam etmesi halinde Erdoğan'a çıkacağını beyan ediyor. Kimsenin aklına "halka çıkmak" gelmiyor. Arada mütevazî görünmek gerektiğinde, halk ancak "inilebilen" bir tabaka, malum!

Demokrasi kazandı mı?

Bu bahiste ilk olarak sözü, başarının mimarı olduğu söylenen Kılıçdaroğlu'na bırakalım. Seçim değerlendirmesi sorulan Kılıçdaroğlu, hissiyatını iki kelimeyle özetledi; Demokrasi kazanmış. Söylediği bu. Arkadaşlar, kendisinden üçüncü tekil şahıs olarak bahsedilmesi son derece sakıncalı olan "demokrasi"nin kendi kendine kazanmak veya kaybetmek gibi bir yeteneği, özelliği, geleneği yoktur. Gram altınla karıştırmamak lazım. Demokrasi,

kazanmaz veya kaybetmez. Ancak, kazanılır veya kaybedilir. Demokrasi, Kılıçdaroğlu'nun halen devam eden ana muhalefet liderliği döneminde kaybedilmişti. Kazanılması henüz söz konusu değil. Zira, Kılıçdaroğlu'nun ana muhalefet lideri olduğu dönem boyunca, kendisinin de katkılarıyla demokrasi taksit taksit harcanmış, karşılığında muhalefet ettiğini sandığı AKP tarafından cumhuriyetin üzerine yeni bir rejim inşaa edilmiştir; Saray rejimi.

Saray rejimi yıkılmadan, bütün koşullarını Saray'ın belirlediği seçimlerden demokrasi çıkarmak, şapkadan tavşan çıkarmaktan farksızdır. Kendimizi kandırmayalım. Kılıçdaroğlu elinde sağa evrilen CHP'nin gösterdiği sağcı adayın AKP karşısında seçim kazanması seçimlerin demokrasiye katkısına, demokrasinin kazanmasına veya kazanılmasına değil, ancak bugüne kadar rakipsiz görülen Erdoğan'ın egemen güçlerle ilişkilerinde bazı pürüzler yaşayacağına işaret eder. Bir yerde, kendi iç meseleleridir, diyebiliriz.

Oysa asıl pürüz, mevcut siyasi ve ekonomik krizi yönetme şeklinin, yani Saray rejiminin kendisinin başlı başına bir kriz kaynağı olduğu gerçeğidir. Bu gerçek, 23 Haziran'da İmamoğlu'nun kazanmasıyla değil, Gezi olaylarıyla fiili olarak ortaya çıkmış, 7 Haziran 2015 seçimleri itibarıyla da resmîyet kazanmıştır. AKP'nin iktidarı kaybettiği o seçimde yaşanan sevinç ve

heyecan da yine CHP'nin AKP ile yürüttüğü göstermelik koalisyon görüşmeleriyle boğulmuş, 1 Kasım seçimleriyle de gömülmüştür. Unutmayalım.

İlle de seçim güncelliği içinden bakmak gerekecekse, İstanbul'da İmamoğlu ile kazanan o demokrasinin, mazbatasını gasp edilen onca belediyede nasıl olup da kazanamadığını düşünmek gerekir. Demokrasi parça başımı çalışıyor? Yurdun farklı bölgelerinde, hakim iklim koşulları nedeniyle metrekaşe başına düşen demokrasi miktarı değişkenlik mi gösteriyor? Saçmalamayalım.

Halkın kaynaklarını, kendisini destekleyecek yeni bir sermaye fraksiyonu yaratmak üzere devasa projeler üretmek için kullanan AKP halen iktidarda. Her biri halka eziyet ve maliyete dönüşen bu projeleri yine "halka hizmet" adı altında kendi reklamında kullanan AKP. Bu projelerden şirketlere kaynak transferini on yıllar boyunca otomatiğe bağlarken halkın önündeki on yılları ipotek altına alan AKP. Ve şimdi, egemen sınıfa dönük bir "albeni" yaratmak için AKP karşısında bu değil de şu sermaye bloğuna kaynak aktaracak işler üretip rüştünü ispat etmek durumunda olan İmamoğlu var. Yani, rekabet var. Ancak, onları oturdukları koltuklara taşımak üzere sandığa gidene kadar var olan halk, sandıktan sonra yok. Ama demokrasi kazandı! Güldürmeyin.

Yerli ve milli devrim!

Ekonomiye sıcak para politikasının gittiği yere kadar götüren, sonrasında elde avuçta ne varsa satarak yoluna devam eden, “yüzyılın projeleri”yle kendisini ve yandaş şirketleri ayakta tutan AKP iktidarına karşı oluşan uçucu “anti-AKP” gazı üzerinden muhalefet yapmak oldukça eksik ve yeni hatalara açık bir perspektiftir. Bu ülke adına hiçbir ilerici projesi olmayan AKP iktidarına karşı mücadele verirken, uyguladığı neo liberal politikaların tümünden reddi yerine anti-AKP / anti-Erdoğan çizgisinden ibaret bir tepkiyle hareket ederek sandığa gidilmişse ve bu tepkinin bir sonucu olarak bir diğer muhafazakar neo liberal desteklenmişse, burada bir sıkıntı vardır. AKP iktidarı boyunca muhalefet adına CHP’nin de farklı bir proje sunduğunu, muhafazakar ve neo liberal politikalara karşı bir tutum takındığını görmedik. Tersine, CHP giderek dozunu artırdığı neo liberal muhafazakar söylemi altı okun ucuna asıp seçim meydanlarına çıktı. Halen, ucundan muhafazakarlık sarkan altı oku sallayarak dolaşıyor. Sakınmak ve sorgulamak lazım. Demek ki, sandıktan İmamoğlu’nun çıkması da pek öyle devrim niteliğinde bir sonuç değil.

Alternatif sunamadığınızda, bunun bir sonucu olarak toplum, kaynağını biriken öfkesinden alan “kendiliğinden” tepkisini bir izdihamla sandığa yansıtır ve önünde duramazsınız. Daha ötesi, sizin de bu akıma kapılmanız ve ortaya çıkan sonuçtan kendi lehinize paye biçme alışkanlığı geliştirmeniz düşünce tembelliğinin fotoğrafını ortaya koyan bir işgüzarlıktır. Yansıması da dalkavukluktur.

Önceki yazımda belirtmiştim. Meclis muhalefetine, 7 Haziran 2015’den beri iktidarı yenecek çoğunlukta oy kazanamamak gibi bir sorunu yoktur. Seçimleri kazandıktan sonra, iktidarı siyasal İslamcılardan devralmakta sorunu vardır. Çünkü basit; Çalıyorlar.

“Millet iradesi” diyerek kutsadıkları sandık sonucunu tanımıyorlar ve iktidarı bırakmıyorlar. Ardından, bütün bir ülke tekraren sandık peşinde dolanıp duruyor. Kaybedilen zamana, harcanan ülke kaynaklarına, bu zaman boyunca hiçbir çözüm üretilmeksizin ertelenerek büyütülen sorunlara kimsenin dönüp baktığı bile yok ancak enkazın altında kalacak olan biziz. Örgütlü bir mücadele geliştirilemediği sürece, hiçbir koşulda durum bundan farklı olmayacaktır.

İmamoğlu’ndan medet ummak

Cumhuriyet Gazetesi’nden birkaç isim başta olmak üzere, CHP etrafında konuşlanan yazar, teorisyen, akademisyen arkadaşların ağırlıklı olarak etrafında kümелendiği iki görüş var. Birincisi, 23 Haziran’da iktidarın toplumu kutuplaştıran söylem ve taktiklerine karşı İmamoğlu’nun kucaklayıcı bir dil kullanarak “yöntem devrimi” yaptığı ve bundan sonra uzun vadeli düşünerek “içerik devrimi” ile yola devam etmesi gerektiği...

Cumhur İttifakı’na karşı sağda solda irili ufaklı ne kadar muhalif güç kalmış ise hepsini etrafında konsolide etme zorunluluğu bir “yöntem devrimi” ise, herhalde devrimin komutanı İmamoğlu değil, Selahattin Demirtaş’tır. Geçelim. Koltuğa oturur oturmaz, imamla dua ederek işe başlayan İmamoğlu’nun yapacağı atamalar, belediye işçileri ve kadrolar konusundaki tasarrufları,

üreteceği ve uygulamaya koyacağı projelerin halkın beklentileriyle arasındaki mesafe belirleyici olacaktır ancak, mevcut dengeler açısından bakıldığında, egemen sermayenin taleplerine göstereceği duyarlılık da “içerik devrimi” hesabına dahil edilecekse, gerisini konuşmayalım. Göreceğiz.

İkinci görüş, ilk anda daha dikkate değer gibi görünüyor; İmamoğlu’nu bir lider olarak yaratmış ve benimsemiş olan dalga ile liderin kimliği arasındaki uyumsuzluğu kabul ediyor. Bununla beraber laik-halkçı muhalefeti ortaya koyduğu taleplere sadık kalmaya, Kürt siyasal hareketinin dışlanmasına karşı durmaya, siyasal İslam’la uzlaşma girişimlerine karşı duyarlı olmaya çağırıyor. Sosyalistleri de, krizin yükünün emekçilere yüklenmesi konusunda direniş göstermesi, bunun için muhalefet güçleri arasında eşgüdüm sağlaması konusunda uyarıyor. Muazzam iş bölümü, değil mi? Ancak, bu görüş de İmamoğlu’nu bir belediye başkanı olmaktan ziyade orta uzun vadede bir cumhurbaşkanı adayı olarak görüp kabul eden bir çizgiden esiyor. Mevcut şartlarda, İstanbul Belediye Başkanlığı da herhalde cumhurbaşkanlığı için bir staj alanı ve beklenti, ne zaman olacağı hatta olup olmayacağı şimdiden kestirilemeyecek bir cumhurbaşkanlığı seçimine endekli. İmamoğlu’nu şimdiden muhalefetin doğal cumhurbaşkanı adayı olarak kabul edip benimsemek de bonus!

Lider yaratan dalga ile lider kimliğinin uyumsuzluğunu atlayıp önümüzdeki sürecin belirsizliğine, nasıl bir profil ortaya koyacağı konusundaki belirsizliği ekledikten sonra görünen tablo şu ki, bu görüş de amacını aşan öngörülerile taca çıkmış durumda.

Taca çıkarken teyit ettiği gerçek ise şu; Bu tip düşünce egzersizlerinin varlığı ve bir bakıma zorunlu olduğu algısı, solun yokluğunun bir tezahürüdür ve aslolan bu eksiğin giderilmesidir. Bu konuya döneceğiz.

Boycotçular yenildi mi?

Daha seçim akşamı, işi gücü bırakıp yine boykot yanlılarını “yenilenler” safında ilan eden “akademik” aymazlık dikkatlerden kaçmadı. Bunu yapan akıl, Cumhurbaşkanlığı seçimlerinden önce boykotun ilericiler için bir seçenek olamayacağını, hatta gerici bir politika olacağını söyleyenler kadar düşüktür. Çünkü, bugün İmamoğlu’nun bile fark ettiği gerçeği fark edebilmiş değiller. Tekrar edelim; İmamoğlu’nun, yaklaşık on puanlık farka rağmen kazandığı şey İstanbul değil, sadece mazbatadır. Sonrasında bütçe, proje onayları, imar planları vb gibi konularda yetki gaspı ve benzeri usulsüzlüklerle İmamoğlu’nun çalıştırılmayacağı, dahası hakkında açılacak davalarla indirilmeye çalışılacağı açıktır.

Bu süreç zarfında, İmamoğlu da, kah Esenler Otogarı’nı teknoloji üssü yapmak, kah Taksim Meydanı’nı herkesin keyif alacağı bir yer haline dönüştürmek türünden

uygulamalara kalkışıp çalışıyor görünmek için elinden geleni yapacak, kendisini mümkün olduğunca görünür kılma gayretinde olacaktır. Hem kendisine oy verenleri konsolide edebilmek hem de böylelikle egemen sınıfa gerçek bir alternatif olduğu iddiasını işlemeye devam edebilmek için buna mecburdur. Artık, önemli olan yapılacak işler değil, verilecek görüntüdür. Bu oyunun kazananı halk değildir.

Bu arada, halen cinayetten sabıkalı kaçak mafya artığı Galip Öztürk’ün kızı tarafından işletilmeye devam ettiği söylenen Esenler Otogarı’na alternatifin ne olacağı da, bu alternatifi kimin işleteceği de konuşulmamaktadır. Kimlerin kimlerle iş tutacağı ise önemli bir mevzu.

Başkanlık sistemi, Türkiye İttifakı, Erdoğan’sız AKP tartışmaları ısıtıladursun, seçimden iki gün sonra verdiği tam sayfa ilanlarda Erdoğan da, “Ekrem’siz İstanbul” vaat etmiş, Cumhurbaşkanlığı adına İstanbul’da yatırımların devam edeceğini halka (esasen egemen sınıfa ve işbirliği içinde olduğu şirketlere) ilan etmiştir. Bütün bu saydıklarımızın pekala “hukuk” eli ile yapılacağı bellidir. Dolayısıyla bir yandan “yargı altın çağını yaşarken” bir yandan da “yok canım ne diktatörlüğü” algısının tozunun alınacağını öngöremeden, kazanılan şeyin AKP iktidarı ve Erdoğan’a karşı bir zafer olduğu yanılsamasına yaslanarak boykotçulara parmak sallamak, bunu yapmaya gönül

indirmiş arkadaşlar için diplomayı Erdoğan’a kiraya vermektir. Şu satırları yazdığım an itibarıyla tabi olmak zorunda bulunduğum bazı ilkeler nedeniyle onlara tam olarak hak ettikleri tonda şey edemiyorum!

Sorun, İstanbul’un bir siyasal İslamcıdan alınıp, egemen sınıfa rüşünü ispat derdindeki bir diğer muhafazakar sağcıya kazandırmak idiyse, boykotçulara karşı atıp tutan bu “akademik kabile” başarılı olmuştur. 23 Haziran’da yarattıkları “yerli ve milli devrim” kutlu olsun. İmamoğlu ile kazandıkları kutlu zaferden ötürü kendilerini tebrik ederiz.

Bize göre sorun, İstanbul’un iki sağcı arasında el değiştirmesine aracılık etmek değil, kökten bir rejim meselesidir. Bunun, hele de bir yerel seçimde sandığa giderek tayin edilemeyecek denli kapsamlı bir iş olduğunu bilerek başlamak lazım. Boykot, işte bu iki sağcı seçenikle aramıza net bir çizgi çekmekti.

İmamoğlu, belediyedeki açılış merasimini makamında bir imam eşliğinde dua ile yapmış olmasının laikliğe aykırı olmadığını ve makamının kişisel alanı olduğunu iddia ederek bu konudaki eleştirilerden sıyrılmaya çalışıyor. Arkadaşlar, yapmayın. Kendinizi de bizi de yormayın. İmamoğlu’ndan ve bu CHP kafasından mevcut rejime alternatif çıkarma gayretiniz de, onları kendi ideallerinizle uyumlulaştırma çabanız da boştur. Bomboştur. Verdiğiniz oya yüklediğiniz beklenti ölçeğinde kaybettiniz ve kasa kazandı. Budur.

Sol için!

Kurulması gereken bir şey var: Kendisini egemen sınıfa rüşünü ispatla yükümlü gören bir muhafazakar kafadan devrimci çıkarmaya çalışmak, bunu teorize etmeye kalkmak, devlete ve iktidara dair bütün kuramları mevcut durumu

izah için eğip bükme bir yere kadar. Bir devrim programı ve devrimi kazanacağımız bir yol haritasından başka kurtarıcı tarafımız yoktur. Bunun ilk adımı, programı ve kadrolarıyla solda bu işi üstlenebilecek nitelikte bir parti inşasıdır.

Yıkılması gereken bir şey var; İmamoğlu’nun da kendisini kabul ettirmeye çalıştığı egemen sınıfın

korumak ve sürdürmek istediği düzen ve bu düzenin dönem başkanlığını yürüten mevcut AKP iktidarı, yani Saray rejimi.

Solda, günümüz itibarıyla bomboş kalan bu alanda devrimci sol bir parti inşası, tuttuğunu koparan bir dalgayla buluştuğunda çok başka şeyler konuşuyor olacağız...

'İslami Finans' İslami midir?

Sabri Öncü

Bu makale, 16 Eylül 2017'de Hindistan dergisi Economic and Polical Weekly'de yayımlanmış *Is 'Islamic Finance' Islamic?* başlıklı makalemin çevirisidir.

Özet: Riba, tefecilik, faiz, ekonomik kira ve hatta (Marxçı anlamda) artık değeri içeren bir kategoridir. Riba "gayr-ı İslami"dir. Riba olmadan sermaye birikimi ve dolayısıyla kapitalizmin kendisi mümkün değildir. Böyle olduğu halde İslam dünyasındaki sermaye sahipleri neyin İslami olup neyin olmadığını tanımlama yönetimini ele geçirdiler. Sonuç? Tıpkı gayr-ı İslami karşılıkları gibi yalnızca kendilerine fayda sağlayan modlarda sermayelerini katlamanın yollarını buluyorlar.

Soruyu tartışabilmek için önce Kuran'ın Bakara Suresi'nde riba(ربا)yı yasaklayan beş ayeti alıntılایayım, ribayı sonra açıklaım:

275. Ayet: Riba yiyenler, ancak

şeytanın çarptığı kimsenin kalktığı gibi kalkarlar. Bu, onların, "Alışveriş de riba gibidir" demelerinden dolayıdır. Oysa Allah, alışveriş helâl, ribayı haram kılmıştır. Bundan böyle kime Rabbinden bir öğüt gelir de ribadan vazgeçerse, artık önceden aldığı onun olur. Durumu da Allah'a kalmıştır. Kim tekrar dönerse, işte onlar cehennemliklerdir. Orada ebedi kalacaklardır.

276. Ayet: Allah ribayı mahveder ve sadakaları artırır. Ve Allah günahkar kafirlerin hiçbirini sevmez.

278. Ayet: Ey iman edenler! Allah'a karşı gelmekten sakının ve eğer gerçekten iman etmiş kimselerseniz, ribadan geriye kalanı bırakın.

279. Ayet: Eğer böyle yapmazsanız, Allah ve Resûlüyle savaşa girdiğinizi bilin. Eğer tövbe edecek olursanız, sermayeniz sizindir. Böylece siz ne başkalarına haksızlık etmiş olursunuz, ne de

başkaları size haksızlık etmiş olur.

280. Ayet: Eğer borçlu darlık içindeyse, ona eli genişleyinceye kadar mühlet verin. Eğer bilerseniz, borcu sadaka olarak bağışlamanız, sizin için daha hayırlıdır.

Bu alıntılar tek çeviriler değiller. Ve Kuran'ın başka dillere doğru çevirilip çevirilemeyeceği tartışmaları yüzyıllardır sürüyor. Bu çevirileri bir sürü aday arasından seçtim ve biraz düzelttim.

Riba kelimesi İngilizceye bazen "tefecilik", bazen "faiz", bazen de "tefecilik/faiz" olarak çeviriliyor.

Ancak, eğer ribayı faiz olarak görürseniz, yukarıdaki ayetlerin geniş tanımlı bir borç yapılandırma programından başka bir şey olmadığı açıktır. Ve 275. Ayet yapılandırma sonrasında faizi sonsuza dek yasaklıyor.

Ve tefecilik kelimesi bu borç yapılandırma programına uymadığından ribanın uygun bir çevirisi olamaz.

Bu programdaki anahtar

kelimelerden biri 279. Ayet'te sözü geçen **sermaye** kelimesidir. Sermaye, Arapça res'ül mal (سأل المال) kelimesinin çoğulu olan ruüs-ü emval (لأوأرأ سوأل) kelimesinin çevirisidir. Ancak sermaye İngilizcede sayılamaz olduğundan hem tekili hem de çoğulu sermaye olarak çevirilmek zorundadır.

Ribayı yalnızca faiz olarak gören çevirmenler kelimeyi bir borcun anaparası anlamında "anapara" olarak da çeviriyorlar.

Ancak anapara kelimesi sermayenin yalnızca para formuna işaret ettiği halde sermayenin birçok formu vardır.

Örneğin Piketty (2014) sermayeyi, kullanılıp kullanılmamasından bağımsız olarak özel bireylerin, şirketlerin ve hükümetlerin piyasada ticareti yapılabilecek tüm varlıklarının stoğu olarak tanımlıyor. Tabii ki Marxçı ekonomistler bu tanıma şiddetle karşı çıkıyorlar ve sermayenin bir şey değil bir süreç olduğuna işaret ediyorlar (Marx 1992). Sermayenin tanımları sadece bunlar değil ve sözünü etmeliyim ki Hazreti Muhammed zamanında—antik çağdan beri—var olan bir başka sermaye formu da ticari sermayeydi.

Her halükârda, Arapça res'ül mal kelimesi yalnızca sermayenin para formuna—yani faiz getiren ya da tefeci sermayeye— işaret etmediğinden, riba yalnızca faiz olarak görülemez.

Şüphe yok ki faiz de bir riba formudur ama riba yalnızca faizden çok daha fazladır.

'Haksız fayda' olarak riba

Arapçada riba "artık" ya da "ek" anlamına gelen bir isimdir ve Kuran bağlamında "haksız fazla" ya da, denk olarak, "haksız fayda" anlamına gelir. Bir İslam alimi ribayı şöyle tarif ediyor:

Ancak riba kavramı çoğunlukla anlaşıldığından çok daha geniştir.

Riba terimi yalnızca paraya eklenen yük miktarıyla sınırlı değildir, herhangi bir mal ya da ürün üzerinde verilen her tür fazla anlamına da gelir. Öyle ki söz gelimi bir buğday borçlusunun kreditorüne geri ödeme yaparken verdiği fazla buğday da riba ima eder. (Najeeb 2012)

İlerlemeden, İslam uleması arasında Kuran bağlamında ribanın ne anlama geldiği tartışmalarının hiç bitmediğini ve yakın zamanda

Riba kelimesi İngilizceye bazen "tefecilik", bazen "faiz", bazen de "tefecilik/faiz" olarak çeviriliyor. Ancak, eğer ribayı faiz olarak görürseniz, Kuran'daki ayetlerin geniş tanımlı bir borç yapılandırma programından başka bir şey olmadığı açıktır.

bitecek gibi durmadığını da belirtmeme izin verin. Bu da birçok İslam aliminin bana şiddetle karşı çıkarken birçok başkasının da gönülden katılacağı anlamına gelir.

Adam Smith ve çağdaşlarından başlayarak klasik ekonomistler "kazanılmamış gelir"i "ekonomik kira" olarak tanımladılar ve şüphesiz ki kazanılmamış gelir bir haksız fayda formudur. Dolayısıyla, ribanın haksız fayda olduğu ve klasik ekonomistlerin kazanılmamış gelir tanımı kabul edildiğinde riba faizin ötesine geçip ekonomik kirayı da kapsar.

Arsadan ya da gayrimenkulden toplanılan kira bir ekonomik kira formudur ve faiz de paranın kirasından başka bir şey değildir ama, Hudson'ın da tarif ettiği gibi, ekonomik kira daha fazla bir şeydir (Hudson 2016):

[H]erkes emeğinin meyvelerini toplamayı hak eder ama başkalarınınkini değil. Klasik değer ve fiyat teorisi kazanılmamış geliri toprağa, madenlere veya diğer doğal kaynaklara, banka kredilerine veya tekelleştirilmiş diğer ihtiyaçlara erişimin ek-yük ücreti olarak tanımlama ve ölçme analitik

araçlarını sağladı. Üretimin gerekli maliyetlerini—değer—bu üretim maliyetlerinin ötesindeki gereksiz (ve dolayısıyla asalaklık olan) fazla fiyattan ayırtırmak amacındaydı. Toprak kirası veya içsel değer üzerinde krediyle birlikte bu tekelci kiraya ekonomik kira denilmeye başlandı ki bunlar rantiyelerinin kaynaklarıdır.

Hudson (2016) sürdürüyor:

Toprak kirası toprak sahiplerinin birilerinin atalarının fethetmiş olduğu yerler için aldığı ücrettir. Tekelci kira, özel hakları ya da piyasa gücü olan işletmelerin yüksek fiyatlarla para sızdırmalarıdır. Bu özel haklara patentler denir: bu haklar işi yapmanın gerçek maliyetine bakılmasızın piyasanın

kaldırabileceği fiyat neyse onu yüklemenin haklarıdır. Örneğin bankerler sundukları servis için gerçekten gerekli olandan çok daha fazla ücret alırlar.

Bu bölümü bitirmeden söyleyeyim ki sermaye sahipliği yoluyla çıkartıldığından Marx'ın (Marx 1990) "artık değer" (işçilerin yabancı bir girişimciye çalışırken girişimciye bıraktıkları emeklerinin ürünü olan parça) dediği şeyin de bir haksız fayda formu olduğu sorgulanamaz. Dolayısıyla, artık değer bir ekonomik kira bileşenine ayrıştırılır da ayrıştırılmaz da olabildiğinden tam olarak bir ekonomik kira olmasa da (Marx 2000) riba olarak düşünülmelidir.

Diğer nedenler bir yana, ribanın yasaklanmış olması basit nedeniyle İslam and kapitalizm uyumlu olamazlar.

Çeviriye Not (1): Diğer nedenlerin başında kenz ayetleri olarak da bilinen Tevbe 34 ve 35 ayetleri gelir. Bu ayetlerde geçen Arapça kenz kelimesi biriktirmek, infâk kelimesi de paylaşmak anlamındadır.

34. Ayet: Ey iman edenler! Ahbarlardan ve ruhbanlardan

birçoğu, insanların mallarını haksız yollarla yiyorlar ve onları Allah'ın yolundan alıkoyuyorlar. Altın ve gümüşü keniz eden ve bunları Allah yolunda infâk etmeyen kimseleri elem dolu bir azapla müjdele.

35. Ayet: O gün bunlar cehennem ateşinde kızdırılacak da onların alınları, böğürleri ve sırtları bunlarla dağlanacak ve, "İşte bu, kendiniz için keniz edip sakladığınız şeylerdir. Haydi tadın bakalım, keniz edip sakladıklarınızı!" denilecek.

Ribayı yasakla, sermaye birikimi ve dolayısıyla kapitalizm olamaz.

Çeviriye Not (2): Zaten Tevbe 34 ve 35 ayetleri sermaye birikimini doğrudan yasaklıyorlar.

Şeriat ve İslami finans

Çok iyi bilindiği üzere şeriat İslam hukukudur. Ve İslam ulemasına göre şeriatla uyumlu "İslami finans" sözleşmeleri (ulema sözleşmelerin

başlangıcının Hazreti Mumammed zamanına götürlebileceğini iddia ediyor) sözleşenler arasında risk paylaşımına dayanmak zorundadırlar.

Ayrıca, İslam uleması İslami finans sözleşmelerinde

İngilizcede kelimenin tam anlamıyla belirsizlik demek olan garar (غرر) olamaz diyor. Bunu demelerinin nedeni de gararın (kelime Kuran'da geçmiyor ama Bakara 188 ve Nisa 29 ayetlerinin garardan söz ettiğine inanılıyor) Kuran'da yasaklanmış olması.

Ama bu bir çelişki.

Çok iyi bilindiği gibi iki tür belirsizlik var: (i) olabilecek olayları ve ne olasılıkla olabileceklerini biliriz, (ii) bırakın olasılıklarını, neler olabileceğini bile bilemeyiz. Risk bu belirsizliklerin ilkiyle ilişkilidir ama garar olmadığında paylaşılacak risk de yoktur.

Dahası, özellikle finans ve ekonomi söz konusu olduğunda ilk belirsizlik türü neredeyse hiç yoktur. Çünkü bazı durumlarda

olası sonuçlar bilinse bile bu sonuçlarla ilişkilendirilebilecek olasılıklar pek öyle nesnel değildir. Finans ve ekonomi durumunda bilinen olası sonuçlarla ilişkilendirilebilecek çoğu olasılık tartışmasız öznelidir.

İslami bankacılığın kökeni

Kuran'ın (2004) belirttiği gibi, 19. yüzyıldan önce Müslüman dünyasında banka olarak görülebilecek kalıcı finansal kurumlar yoktu. Her ne kadar birçok Müslüman ülkede bankalar (çoğunlukla İslami olmayan veya geleneksel) 19. ve 20. yüzyılın başlarında ortaya çıkmış olsalar da, ilk "modern" ticari "İslam" bankası olan Dubai İslam Bankası 1979'da kurulmuştur.

Tesadüf o ki 1979, İslamcılar ilk kez modern bir devlette iktidara getiren İran devriminin yılıdır ve

Çok iyi bilindiği üzere şeriat İslam hukukudur. Ve İslam ulemasına göre şeriatla uyumlu "İslami finans" sözleşmeleri (ulema sözleşmelerin başlangıcının Hazreti Mumammed zamanına götürlebileceğini iddia ediyor) sözleşenler arasında risk paylaşımına dayanmak zorundadır.

İran devriminin Asya'da, Afrika'da ve dünyanın başka yerlerinde İslam'ın geniş bir dirilişine yol açtığını savunanlar var (Hefner. 2010).

Ancak bu tek ilginç tesadüf değil. 1979 aynı zamanda 1978-80 Deng-Volcker-Thatcher-Reagan devriminin (neo-liberal restorasyon programı olarak da bilinir) başlangıcıyla da çıkarılır. Bu devrimle birlikte, ekonomiler alacaklılar ve borçlular arasında kutuplaşmaya başladı ve borçlanma yükü kamu sektöründen özel sektöre kaydırılmaya başladı (bkz. Örneğin, Öncü 2016).

Müslümanları finansal sisteme katılmaya (bugünlerde buna "finansal içerme" demiyorlar mı?)

ikna edemiyorsanız, borç yükünü İslam ülkelerinde kamudan özele nasıl kaydıracaksınız?

İslami finans

Hem İslam Dünyası Birliği (İDB) hem de İslam İşbirliği Teşkilatı (İİT), Birleşik Devletler'in (BD) Birleşik Krallık'tan (BK) 1944'teki Bretton Woods Konferansı'nda "dünya liderliğini devralışıyla" başlayan dönemin görece başlarında ortaya çıktılar. Bu kurumların her ikisi de BD'den icazetli ve Suudi Arabistan'ın ve Körfez'in petrodollarıyla destekliydi. Şu anda dünyaca ünlü Müslüman Kardeşler ile birlikte, Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği (SSCB)'nin güneyinde SSCB'ye bir engel inşası için gerçekleştirilen BD'nin meşhur yeşil kuşak projesinin önemli araçları arasında oldular.

İDB (Müslüman dünyasında Rabitat el-Alam el İslami veya Rabita olarak bilinir), Suudi Arabistan'da Mekke merkezli bir "sivil toplum" kuruluşudur. Suudi Arabistan Hükümeti tarafından 1962 yılında kuruldu ve bugüne dek

finanse edildi. Rabita'nın Hukuk Komitesi üyelerinden birçoğu, "İslami Finans" dünyasında bu konuda hükümetlerin yanı sıra bankalara danışmanlık yapanların önde gelen isimleridir.

İİT, 1969 yılında Kudüs El Aksa Camii'nin kundaklanması'nın ardından Müslüman ülkelerin Fas'ın Rabat kentinde yaptıkları bir zirvede alınan karar ile ortaya çıktı. İlk dışişleri bakanları konferansı 1970 yılında Suudi Arabistan'ın Cidde şehrinde yapıldı ve İİT'nin bir genel sekreter başkanlığında Cidde'de kalıcı bir sekreterlik olarak devamına karar verildi. Uluslararası Para Fonu ve Dünya Bankası ile birlikte-Wall Street'i anmadım bile- İİT, yıllardır İslami

finansın ana destekçilerinden biriydi. Zaten, yatırım ve finans, ve dolayısıyla İslami finans, İT'nin şu anki öncelikleri arasındadır.

Wall Street'ten Helal/Street'e

Malezya'yı benden çok daha iyi tanıyan bir araştırmacının konuşmasına izin vereyim (Rudnyckyj 2013: 833-35):

İslam, devletin kalkınma stratejisinde, devlet giderek daha eğitilmiş ve yetenekli bir emekçi nüfusa uygun görülen sanayi ve hizmetler geliştirmeye çalıştığı için önemli bir rol oynamıştır. Araştırmacılar, devletin nüfusu disiplin altına almak ve ekonomik büyümeye elverişli bir ortam yaratmak için İslam'ı stratejik olarak nasıl kullandığını anlatıyorlar.

...

Kalkınmacı devletin aktif teşvikiyle, Japon, Amerikan ve Avrupalı firmalar geniş sanayi bölgelerinde dükkan açtılar ve ihracata yönelik büyüme amacıyla emek sağlamak için çok sayıda yeni işçi istihdam ettiler. İslam, şirketler ve devlet tarafından özellikle yüksek teknoloji montajında çalışan genç ve kadın emekçi nüfusu disiplin altına almak için konuşlandırıldı.

...

Bu nedenle, "devlet politikaları", devletin kalkınma hedefleriyle tam olarak uyumlu bir İslam şekli geliştirerek, "İslam'ı kapitalizmle aynı çizgiye getirmeye çalışıyor".

...

Malezya'nın İslami finans için küresel bir merkez olarak öne çıkarılması, 1970'lerin başından bu yana ülkenin göz kamaştırıcı ekonomik kalkınma kaydını sürdürmek için kullanılan devlet stratejilerinin bir parçasıdır. İslami finansın büyümesini teşvik etme çabaları da Malezya'da din ve etnisitenin ... "sonra-kalkınmacılık" ile bütünleştirilmesinin bir sonucudur.

Bu bölümü Rudnyckyj'den son bir

alıntı ile bitirmeme izin verin (2013: 843):

İslami finans uzmanları uzun zamandır İslami finans eğitimi almış potansiyel çalışanların saygınlığını ve bu tür profesyonellerin eğitildiği eğitim programlarının eksikliğini ortaya koymuşlardı... Örneğin, Merkez Bankası'nın eski başkan yardımcılarının, Bankanın İslami finans portföyünden sorumlu, Muhammed Razif "Malezya'da bile eleştirel bir inceleme yaparsanız, [İslami finans] inovasyondan ziyade taklitle dayanıyor... Başlangıç noktamız uyumluluk, şeriat üzerinde temellendirilmiş değil. Şu an bankacılar dönemlerdir; geleneksel bankacılar İslami bankacılar oldular. Tabii ki zihinleri gelenekseldir... Benim önerim, bankaların şeriat ulemasını bankacı olarak kullanmaları."

İnovasyon ya da taklit

İslami finans ürünlerinin çoğu özel amaç araçlarının (ÖAA'ların) bir formudur. Ve ÖAA'lar ABD'de Hükümet Milli Morgiç Derneği bir morgiç kredileri portföyüne dayalı menkul kıymetler satmak istediğinde Wall Street'te, 1970'lerin başında icat edildiler.

Şimdi Gorton and Souleles (2007: 550) konuşsun izninizle:

Bir ÖAA veya özel amaçlı varlık (ÖAV), belirli bir amaç veya sınırlandırılmış bir faaliyet ya da bir dizi bu tür işlem yürütmek üzere varlıkların ÖAA'ya devredilmesiyle bir firma tarafından (sponsor veya kurucu olarak bilinir) kurulan bir tüzel kişiliktir. ÖAA'ların yürütsünler diye kuruldukları işlem(ler)den başka bir amacı yoktur ve önemli kararlar veremezler; onları düzenleyen kurallar önceden belirlenir ve faaliyetlerini dikkatlice sınırlar. Gerçekten, bir ÖAA'nın ne bir çalışanı ve ne de fiziksel bir yeri vardır.

Ayrıca şöyle diyorlar:

Kısacası, ÖAA'lar esas olarak

çalışanı olmayan, önemli ekonomik kararlar vermeyen, fiziksel bir yeri olmayan ve iflas edemeyen robot firmalardır.

Riba hakkında dediklerim sonrasında Allah'ın bunların herhangi birini kabul edeceği konusunda şüphelerim var.

İslami bankacılık hakkında son bir şey diyeyim. İslami bankacılığın olduğu bütün ülkelerde "İslami" bankalar ve geleneksel bankalar birlikte varlar. Ve İslami ya da değil bütün bankalar rezerv zorunluluğuna tabiler.

Herhangi bir bankanın üzerine faiz ödemeden rezerv borç alabileceğini düşünüyor musunuz?

Şimdi izin verin başladığım gibi bitireyim:

'İslami Finans' İslami midir?

Kaynaklar:

- Gorton, G B and N S Souleles (2007): "Special Purpose Vehicles and Securitization," The Risks of Financial Institutions, M Carey and R M Slutz R M (eds), National Bureau of Economic Research, pp 549-602.
- Hefner, R (2010): "Religious Resurgence in Contemporary Asia: Southeast Asian Perspectives on Capitalism, the State, and the New Piety," Journal of Asian Studies, Vol 69, No 4, pp 1031-47.
- Hudson, Michael (2016): Killing the Host: How Financial Parasites and Debt Bondage Destroy the Global Economy, California: CounterPunch Books.
- Kuran, T (2004): Islam and Mammon: The Economic Predicaments of Islamism, Princeton University Press.
- Marx, K (1990): Capital, Volume I, Penguin Books.
- (1992): Capital, Volume II, Penguin Books.
- (2000): Theories of Surplus Value, Prometheus Books and Humanity Books.
- Najeeb (2012): "What Is Riba (Riba) according to the Quran?" Stackexchange, <https://islam.stackexchange.com/questions/5620/what-is-%D8%B1%D8%A8%D8%A....>
- Öncü, T S (2016): "TINA, India and Economic Liberalisation," Economic & Political Weekly, Vol 51, No 29, pp 67-71.
- Piketty, T (2014): Capital in the Twenty-first Century, Belknap Press.
- Rudnyckyj, D (2013): "From Wall Street to Halal Street: Malaysia and the Globalization of Islamic Finance," Journal of Asian Studies, Vol 72, No 4, pp 831-48.

Didem Berkes

Istanbul Prens Adalarında hizmet veren faytonlarla ilgili tartışmaları duymuşsunuzdur.

Adalar Kent Savunması

faytonlarla ilgili problemleri inceledi ve detaylı notlarını yayınladı. Bu notlardan bir alıntı konuyu açıklaması bakımından önemli:

“Resmi kayıtlarda ruhsatlı ve plakalı fayton sayısı 226 olarak görülmesine rağmen, kaçak ve ruhsatsız olarak çalıştırılan faytonlarla birlikte toplam sayı 300’ü aşabilmektedir. Çok yüksek bedellerle ve özel ilişkilerle satın alınabilen fayton ruhsatları, bu alana yatırım yapan kişiler için özellikle yaz aylarında büyük gelir getiren bir iş kolu haline gelmeye başlamıştır. Hazırlanan çeşitli talimatnamelerde bir kişinin sadece bir faytonu olabilir notlarına karşın, 5 ila 30 civarında fayton sahibi olan faytoncular bulunmakta, çeşitli

ilişkilerle alınan bu faytonlarda çok düşük ücretlerle, eğitim ve destek hizmeti alamayan fayton sürücüleri çalıştırılmakta ya da faytonlar kiralanmaktadır.

Büyükkada’da birden fazla faytonu olanlar, faytonların işletmesini sezonluk olarak atlar dahil 30-50 bin TL arası fiyatlarla kiralamakta, ortalama 150 bin TL’ye ruhsatlar devredilmektedir. Kiracı faytoncular ve ruhsat satın alanlar bu bedelleri ödeyebilmek ve geçimlerini sağlayabilmek için atlarını ve faytonlarını zorlamakta, atların aşırı çalıştırılması standart uygulama haline gelmektedir.

Adalar’da her sene 250-300 civarında at, fayton sürücüleri başta olmak üzere insanlar için de büyük bir tehlike arz eden Ruam hastalığına yakalanmakta ve bu nedenle öldürülmektedir. Her sene toplam at ölümlerinin üçte ikisi Ruam taramaları sonucunda

öldürülen atlardan oluşmaktadır. Atların diğer ölüm nedenleri aşırı çalışma ya da sakatlanmadır. Dünyanın büyük bölümünde kökü kazınan, insanlara da bulaşabilen ölümcül Ruam hastalığı, yeterli idari ve tıbbi hizmetler bulunmadığı için Adalar’da hüküm sürmekte ve yayılmaktadır.

Adalar’da her sene yaklaşık olarak 400’e yakın atın öldüğü tahmin edilmektedir.

Normalde 20 yıl yaşayan atlar, faytona koşulduklarında 2 yıl yaşamaktadırlar.”

Adalar ahalisinden biri olarak ben de bir ekleme yapmak istiyorum. Büyükkada Saat Kulesi’nin arkasındaki fayton sırasının olduğu durak, Ada’nın tek çarşısına paralel yerleşimdedir ve çarşıya inen çok kısa sokaklarla çarşıya bağlanır. Atlar burada müşteri beklerken yere idrarlarını bırakıyor, dışkıları ise toplanıp, oradaki çöp

konteynerlerine konuyor. Yerde ızgara ya da başka herhangi bir sistem yok, yıllarca yaz, kış atların idrarları bu alana, oradan da çarşıya akıyor. Bu çarşıda satılan her açık gıdanın hijyenik olmadığını anlamak için uzman olmaya gerek yok.

Medeni bir ülkede ya bu çarşı başka yere taşınır ya da bu durak taşınır, durak alanına da bir kanalizasyon düzeni yapılır. Biz ise bir sağlık problemi yokmuş gibi yaşayıp gidiyoruz. Bütün adalılar, turistler, esnafın kendisi, faytoncular çarşıdan alışveriş ediyor.

Şimdi yine yaz geldi, sıcakla birlikte pis kokular Ada'yı sardı, ormanlarda terk edilmiş atlar görülmeye başladı, atlar çalışmaktan çatlayarak gözümüzün önünde ölüyor. Ruam hastalığında son durum nedir bilmiyorum ve kime sorsam öyle bir hastalık yokmuş gibi davranıyor.

Bütün bu rezaletin, hayvan katliamının, sağlık felaketinin sebebi, Adalar'a turist getiren firmaların, esnafın ve faytoncuların para kazanması. Bu kişiler faytonlar yasaklanırsa, Adalar'a turist gelmeyeceğine inanıyor. Adalar ise, alabileceğinden fazla yerli ve yabancı turist ağırıyor. Turistlerden geriye denizde, ormanlarda ve tepelerde çöp dağları kalıyor, sadece sokaklar temizlenebiliyor.

Faytoncular ne diyor?

Faytoncularla konuştuğumda,, "Ekmek parası, evde dört çocuğum var, bu araba 2 aileye bakıyor," gibisinden cevaplar alıyorum. İçlerinde şoför olan var. Tek arabası olan, iki ortak çalışan da var.

Faytoncuların çoğu akraba, aynı köylerden gelmişler. Örneğin, Van'ın bir köyü neredeyse komple buraya gelmiş, yıllar önce direk faytonculuk için gelmişler. Ne zaman bu toplu göç başlamış öğrenemedim ama onlara bu iş verilmiş, ekmek parası uğruna

Türkiye'nin öbür ucundan gelmişler. Onlar, "Verilen hak alınmaz, bu bizim mesleğimiz," diye düşünüyor. Son iki yıldır kışın da turist geliyor ama işler yavaş oluyor, bazı faytoncular Adalar'daki ufak tefek inşaat işlerinde çalışmak zorunda kalıyor. Başta Suriyeli sığınmacılar olmak üzere Ortadoğu ve Orta Asya'dan gelen göçmenler, ucuz iş gücü olarak inşaat, garsonluk gibi işlere alındı, Adalar'a yerleşmeye başladılar, artık faytoncular bu alanlarda iş bulamıyor.

Faytonculardan özellikle yaz için geçici gelenlerin çoğu atlara ve turistlere çok kötü davranıyor. Ama Adalar'da sürekli kalan faytoncular ve aileleri Adalılar tarafından sevilen insanlar. Çok iyi komşular, komşuluğu unutmuş olan bizler, onlardan çok şey öğreniyoruz. Kapıları, sofraları daima açık; sabahın köründe, gecenin yarısında kapılarını çalabilirsiniz, size yardımcı olmak için çırpınırlar, hasta ve yaşlı komşularına gösterdikleri sevgi, saygı, ilgiyi görürseniz, "Demek insan her gün komşusunu düşünebilirmiş," dersiniz.

Köylerindeki adetleriyle

yaşamaya devam etmelerine rağmen çevrelerindeki diğer kültürlerle barışıklılar. Ben şahsen onları çok seviyorum. Onların çocukları artık Adalı, köyde kalsalar okulu bırakmak, evlenmek zorunda kalacak kız çocuklarını okutmak isteyen anneler, köylerine dönmek istemiyor. Zaten köyde iş yok.

266 ruhsatlı fayton demek kaba bir hesaplama en az 500 çocuk demek. Yüzlerce çocuğun geleceğinden söz ettiğimizi unutmayalım. Adalar'daki fayton problemini çözerken, faytoncuların ve ailelerinin de durumunu göz önüne alarak çözüm yoluna gidilmeli, 'Hümanist' çözümler bulunmalı.

Türkiye'nin artan işsizlik sorunu göze alınarak, bu emekçilerin çıkarlarını da gözeterek bir çözüm bulunması için devletin yetkili kurumlarıyla görüşecek aracılara ihtiyaçları var. Şu an her kafadan bir ses çıkıyor ama bir çözüm bulunamıyor. Bütün bu aileler işsiz kalma endişesi ile yaşıyor.

Türkiye'nin çocuklarını, ormanlarını, hayvanlarını vahşi kapitalizmden korumak için sorunları sevgi ve şefkatle çözmeli ve mutlaka örgütlenmeliyiz.

Küresel Isınma: Gezegeneğimiz tehdit altında!

Dünya dört buçuk milyar yıllık tarihinde beş büyük yok oluş yaşadı ve birçok canlı türü tükendi. Şimdi altıncı büyük yok oluş kapıda...

Canan Sağar

Çocuklar bir süredir yetişkinlere önemli bir şeyler anlatmaya çalışıyor. Bunun için eylem yapıyorlar, sosyal medya üzerinden yazıyorlar, okula gitmiyorlar; yaptıkları çağrı: “Olmayan bir gelecek için neden hazırlanalım?”

Çocuklar haklı. Her yanından çökmüş ve artık nefes aldırmayan sistemlerin içinde, günbegün siyasetle uğraşırken asıl yaklaşan tehlikeyi görmezden geliyoruz. İşimize böyle geliyor. Alışkanlıklarımızdan vazgeçmek zor lakin, “Doğurmaktan ziyade yaşatmak önemli” diyerek değişime başlamalı, çocuklara yaşayabilecekleri bir dünya bırakmalı.

Dünya ısınıyor ve iklimler değişiyor. Aslında bu sözler uzun zamandır kimi kurum ve insanların dilinde. Uzmanlar iklim değişikliği ile ilgili araştırmalara

başladıklarından bu yana tehlikenin tahmin edilemeyecek ölçüde yükseldiğini açıklıyor.

Peki, biz ne yapıyoruz? Bu büyük sorunun ne kadar farkındayız? Günlük bireysel hayatımızdan toplumsal hayatımıza kadar bu soruna çözüm getirmek için uğraşıyor muyuz?

Muhtemelen bu büyük tehlikeden etkilenen ve artık yok olmaya başlayan yerlerden bile bihaberiz. Bu bilinç toplum içerisinde henüz edinilemedi. Öyle ki küçük hareketlerde bulunulsa da büyük eylemlere henüz geçmediğimiz acı bir gerçek.

Mayıs ayında, büyük bir gençlik hareketi önderliğinde 130 ülkede protestolar oldu. Bu protestolar geçen sene Greta Thunberg’in okula gitmeyip İsveç parlamentosu önünde, sera gazı salınımlarını azaltmak için daha sert yaptırımlar talep etmesiyle başladı. Thunberg

şöyle diyordu:

“Politikacılar yıllardır iklim değişikliğini biliyorlar. Bizlerin geleceği için duymaları gereken sorumluluğu, hızlı para arayışı olan vurguncuların eline isteyerek geleceğimizi yok etme pahasına teslim ettiler.”

Tüm bunların sebebi insanlar ve sınırsız tüketim. Sabahtan akşama kadar kullandığımız telefonlardan ışığa kadar fosil yakıt tüketiyoruz, bu yakıtların yarattığı karbondioksit atmosferde yorgan misali toplanıyor ve dünyayı hızla ısıtıyor. Deniz seviyesi yükseliyor ve okyanus ısınıyor. Kuraklık; bitkileri, vahşi yaşamı ve tatlı su kaynaklarını tehdit ediyor. Bilim insanları, iklim değişikliği ve beraberinde getirdiği büyük sorunları artık görmezden gelemiyor. Böyle giderse, yakın zamanda dünya büyük felaketler yaşayacak ki bu felaketler dünyanın

çeşitli bölgelerinde halihazırda yaşanan büyük fırtına, sel ve ısı dalgalarıyla kendini göstermeye başladı.

Sir David Attenborough'ın BBC'de yayınlanan **Climate Change-The Facts** belgeseli büyük yankı yarattı. Lakin, ertesi gün büyük çoğunluk hayatlarında hiçbir değişiklik yapmadan yaşamaya devam etti. En büyük sorun da bu, hiçbir şeyden vazgeçmeden dönüşüm olsun istiyoruz, yapılması gereken ise küçük hareketlerle başlayıp bu köklü sorunu büyük eylemlere dönüştürmek. Aksi takdirde, dünyanın sonunu kendi ellerimizle hazırlıyoruz...

Devam edelim, belgeselde; kömür, gaz ve yağ yakıldığında -ki bunları evimizde ve her yerde enerji kullanımında tüketiyoruz- karbondioksit açığa çıktığını ve özellikle kömür yakıt kullanımından evvel, havaküredeki karbon dioksitin milyonda 280 parça olduğu, şimdilerde ise milyonda 400 parçaya çıktığı gerçeği açıklanıyor. Bu artış korkunç bir rakam. Bu şekilde yaşamaya devam edersek gelecek nesillere yaşanabilecek bir dünya bırakmayacağımız kesin.

Yok etmenin dönüşümü yok. İklim değişikliğinin yarattığı tehlikeden kaynaklı, insanlar ve vahşi hayvanlar hayatta kalmak için yeni zorluklarla karşı karşıya. Bilim insanları iklim değişikliğinin başka canlı türlerinin yüzde 8 oranında yok olması tehlikesi ile karşı karşıya olduğumuzu söylüyor. Dünya ısındıkça; sıcak hava dalgaları, çölleşme ve kuraklık olacak. Bu ısınma dünyayı paylaştığımız diğer canlı türlerini yok etmeye başladı. Örneğin, 2018'de Avustralya'da yaşanan hava sıcaklığı 11 bin uçan tilkiyi ölümüne yol açtı, yetkililer sadece 350'sini kurtarabildi. Bu tür neredeyse yok olacaktı, ki bir kaç sıcak hava dalgası daha olursa yok olacaktır. Hayatın hemen her alanında kullandığımız enerji

kaynak "ihtiyaçları" dünyayı ısıttıkça başka canlılar yok oluyor ve olacak; diğer tür canlılar yok oldukça denge bozulacak ve sonunda büyük felaketler insanları da vuracak.

Buzullar eriyor. Grönland ve Antarktika buz tabakaları kütle olarak azaldı. Buzullar; Alpler, Himalayalar, And Dağları, Rockies, Alaska ve Afrika dahil dünyanın hemen her yerinde geri çekiliyor. Küresel deniz seviyesi, geçen yüzyılda yaklaşık 8 inç yükseldi. Arktik deniz buzunun hem kapsamı hem de kalınlığı son on yılda hızla azaldı. Sanayi Devrimi'nin başlangıcından bu yana, yüzey okyanus sularının asitliği yaklaşık yüzde 30 arttı. Bu artış da insanların atmosfere daha fazla karbondioksit yaymasından kaynaklı. Okyanusların üst tabakası tarafından emilen karbondioksit miktarı, yılda yaklaşık 2 milyar ton artıyor.

Açlar ordusu...

Afrika en çok etkilenecek bölgelerden biri. Küresel ısınma Afrika'da büyük kuraklık yaratacak ve büyük sel felaketleri artacak. Yaşam yok olacak. Bu tahrip sel ve fırtına, aynı zamanda çiftçiliğin zarar görmesi demek. Araştırmalar sağanak yağmurların bugünün oranıyla yüzde yedi-sekiz artacağını söylüyor. 2018'de Kenya Tana nehri bölgesinde yaşanan sel 60 bin insanın evinden taşınmasına sebep olmuştu.

BM Tarım ve Gıda Örgütü'nün yayınladığı bilgiye göre 815 milyon insan açlık sınırında yaşıyor. İnsan ırkının 2050 yılına kadar on milyara yükseleceği tahmin ediliyor, iki milyarı doyurabilmek için dünyadaki gıda üretiminin yüzde 50 artması şart. Ama nasıl? Yoksulluğun ve açlığın artarak dünyayı sardığı, bilinçsiz tüketimin hızla çoğaldığı bu zamanda bu üretimin mümkün olmayacağı besbelli ortada duruyor. Her yıl ortalama üç milyon çocuk

beslenemediği için açlıktan ölüyor. Açlıktan ölen ve etkilenen ülkelerin başında Haiti, Zambiya, Yemen, Etiyopya, Çad Cumhuriyeti, Sudan geliyor.

Bilim insanları, altıncı kitlesel yok oluşun yolda olduğunu ve harekete geçecek bir yılımız olduğunu söylüyor. Ayrıca BM, feci iklim değişikliğinden kaçınmak için sadece 12 yılımız kaldığı konusunda da uyardı. Bu sayılar bazı haber kaynaklarında farklı olsa da netice olarak hepsi aynı yere çıkıyor: Tehlike artık kapıda.

Dünya dört buçuk milyar yıllık tarihinde beş büyük yok oluş yaşadı ve birçok canlı türü tükendi. Bu durumun bir daha yaşanmaması için birlikte çalışmalıyız ve ekotoplulukları inşa etmeliyiz. Bu, yeni ekotoplulukları insanlık ve medeniyet için ikinci bir plan oluşturarak, sürdürülebilir yeni bir yaşam tarzı ve geçim kaynaklarını belirleyecek. Alıştığımız yaşam tarzlarından vazgeçmek zor ama daha büyük felaketleri yaşamamak ve yaşatmamak adına hep birlikte değişmek zorundayız. Kurtuluş yok tek başına! Ya hep beraber! Ya hiçbirimiz!

Memleketin 17 yılını çalan AKP iktidarına ve onun zihniyetine dur dememiz şart. Her alanda cinsiyet ayrımcılığı yapan, kadını artık ikinci sınıf vatandaş olarak bile görmeyen, hayattan, toplumdan soyutlayan, dışlayan 'erkek' gücüne muhtaç bırakan bu iktidar durdurulmalı ve onun zihniyetiyle yetişen nesillere bir tür 'rehabilitasyon' uygulanmalı. Evde, sokakta, devletin bütün kurumlarında, tarlada, okullarda, en üst yönetimlerde üretime katkı sağlayan kadınların özgür ve eşit olmaya doğru ilerlediği bir toplumsal yapı, bütün bir ülkenin, bütün bir dünyanın kurtuluşu demektir.

Bunun karşısında ise, insanlığın barbarlık içinde yok oluşa doğru sürüklenmesi alternatifi vardır.

Üçüncü bir yol yoktur.

Karanfil Devrimi 45 yaşında...

Sadece halktan emir alırız!*

Bundan 45 sene önce, 1974'te Portekiz'de askerlerin başlattığı ayaklanma Salazar'ın kurduğu diktatörlüğü tarihin çöplüğüne gönderen bir devrimle taçlandı. Karanfil Devrimi aynı zamanda Batı Avrupa'nın gördüğü son devrim oldu.

Askeri ayaklanma Portekiz ordusunun yürüttüğü sömürgeci savaşa karşı çıkan bir grup asker tarafından ateşlendi. Portekiz o dönemde Angola ve Mozambik başta olmak üzere Afrika ve Uzak Asya'daki sömürgelerini elde tutmak için bu ülkelerdeki bağımsızlıkçı güçlere karşı sonu gelmez bir savaş yürütüyordu. Bu sömürge savaşı ülkeye hem ağır bir ekonomik kriz hem de ağır askeri kayıplar olarak yansiyordu. Savaşın getirdiği yoksulluk, binlerce askerin ölümü, yaralanması, sakat kalması muazzam bir öfke biriktirmişti.

Ayaklanma sonradan devrimin simgesi haline gelecek olan "Grândola, vila morena" (Grândola, esmer şehir) adlı

yasaklı şarkının radyodan yayınlanmasıyla başladı. Halkın öfkesi sokaklara dökülmüştü. Ordu, sokaklara çıkan halka sakin olup evlerine dönme çağrısı yaptıysa da kitleler sokaklardan çekilmediler. 48 yıllık diktatörlüğüne artık yeter diyerek sokakları zapt eden yüzbinlerce insana askerler de katıldı. Halk askerleri karanfillerle karşıladı. Devrim başlamıştı.

Devrimci süreç gelişiyor

Diktatörlüğün devrilmesinden sonra Movimento das Forças Armadas (MFA), Türkçesiyle Silahlı Kuvvetler Hareketi adıyla bir askeri hükümet kuruldu. Bu hükümetin temel görevi, kuşkusuz, devrimi kontrol altına

almaktı. Devrimin ateşi altında, Salazar rejiminin acımasız siyasi polis örgütü (PIDE) lağvedilmiş, muazzam demokratik kazanımlar elde edilmiş, devrimci ve sol örgütlerin önüne yasal siyaset olanakları açılmış ve daha pek çok hak kazanılmıştı. İşçi ve kitle seferberlikleri ve örgütlenmeleri toplumun her alanına sirayet etmişti. Mahalle meclislerinde mahallenin sorunları tartışılıyor, tarım işçileri büyük çiftlikleri işgal ederek kontrolü ele geçirmiş, fabrikalarda ve iş yerlerinde işçi komiteleri kurulmuştu. Ordudaki askerler bile demokratik meclislerde örgütlenmişlerdi.

Elbette askeri hükümet bu demokratik hareketlere şüpheyle yaklaşıyor, vaziyeti bir tehdit

olarak görüyordu. Ordunun asıl amacı artık sürdürülemez hale gelen sömürge savaşını bitirerek bu ülkelere “bağımsızlıklarını” vermek ve ekonomik olarak yeniden sömürgeleştirilmesinin yolunu açmaktı. Fakat bunu yaparken pandoranın kutusunu da açmışlardı. Kutudan çıkan devrim yalnızca askeri iktidarı değil kapitalizmin kendisini de tehdit ediyordu. Ayaklanmanın başladığı 25 Nisan 1974’ten 25 Kasım 1976’ya kadar 6 farklı geçici hükümetin kurulmuş olması, devrimin yarattığı siyasi istikrarsızlık ve yönetememe krizini tüm açıklığıyla ortaya koyuyor. Dahası, o dönemde bu sürecin “sosyalizme geçiş süreci” olduğu resmi ağzlardan ilan ediliyor, bankalar ve stratejik sanayi tesisleri kamulaştırılıyordu (Ekonominin yüzde 70’i kamunun eline geçmişti).

Ordunun sonunda durumu kontrol altına alarak devrimi sonlandırmasında özellikle Sosyalist Parti (PS) ve Komünist Parti’nin (PC) ihanetinin büyük payı oldu. Ocak 1975’te ülkede 4. Enternasyonal’e bağlı Devrimci İşçi Partisi (PRT) kurulmuştu. Bu genç parti işyerlerindeki işçi komiteleri, mahalle komiteleri ve ordu içindeki asker komitelerinin ülke çapında bir kongrede bir araya getirilmesini önerdi. Bu kongre işçi sınıfı ve ezilenlerin iktidarının somutlaşmış hali olarak yönetimi ele almalı, yeni bir devrimci hükümet kurmalı, devrimle kazanılan ama artık kaybedilme tehlikesiyle karşı karşıya olan ekonomik ve devrimci hakları güvenceye almalı ve nihayet devrimi sürdürmeliydi. Gerçek bir “sosyalizme geçiş hükümeti” ancak böyle olabilirdi.

Ne var ki, PS ve PC devrimcilerin bu önerisine bütünüyle karşı çıktılar. Onların programı askeri hükümetin ve burjuvazinin konsolide olarak iktidarı tümüyle ele geçirmelerine

destek olmak üzerine kuruluydu. Tek istedikleri yeni düzende koltukların paylaşımına katılabilmektir. PS, Avrupa kapitalizminin vazgeçilmez koltuk değneği Alman sosyal demokrasisine göbekten bağlıydı. PC ise artık sosyal bir kast haline gelmiş Kremlin bürokrasisinin kontrolündeydi. PS ve CP liderleri devrimden, ordudan ve Portekiz burjuvazisinden ölümüne korkuyorlardı.

25 Kasım 1975’te, MFA içindeki bazı kesimler PS ve PC’nin de desteğiyle, ordu içindeki ikili iktidar durumuna son verecek bir askeri operasyona girişti. Devrime karşı girişilen bu ilk fiili saldırının başarıya ulaşması burjuvazinin elini daha da güçlendirecek, görece bir istikrar yaratacak ve nihayet devrimi tümüyle sönmümlendirecek olan bir demokratik gerici dönemini başlatacaktı.

Karanfil Devrimi’nin İspanya’ya yansıması

Portekiz Devriminin İspanya’daki geçiş süreci üzerinde esaslı bir etkisi oldu. Franco’nun ölümü tam da devrimin en sıcak günlerine denk gelmişti. Dahası, İspanya’da da işçi ve kitle hareketleri alttan alta kabarmaktaydı. Franco’nun mirasçıları bazı tavizler vermezlerse İspanya’da da bir devrimin patlak vereceğini

anlamakta zorlanmadılar. Dolayısıyla, muhtemel bir devrimi önlemek için kendi kontrollerinde, yukarıdan, yumuşak bir geçiş süreci başlattılar. Burada, İspanya Sosyalist İşçi Partisi (PSOE) ile İspanya Komünist Partisinin (PCE) bu geçiş sürecinde oynadıkları işbirlikçi rolü de anmadan geçmek olmaz. Sürecin burjuvazinin kontrolünden çıkmaması, işçilerin ve ezilenlerin kırıntılara ikna edilmesi için var güçleriyle çalıştılar.

*Karanfil Devriminin simgesi “Grândola, vila morena” (Grândola, esmer şehir) şarkısının her dördlüğünde tekrarlanan bir dize.

(Juan P. / Çeviri: Ümit Dertli)

Serdar Kazak

Yaşamımın 32 senesini Kassel kentinde geçirdim. Severim bu kenti. Sevmek için de çok fazla nedenim var. Küçük bir kent olsa da devlet operası, devlet tiyatrosu ve devlet balesi olan bir kent. Dünyanın en büyük sanatsal etkinliği bu kentte ve Almanya'nın kişi başına düşen en büyük müze metrekaresi bu kentte. Ayrıca Kassel'in doğası da gayetle güzeldir. Benim evimin de bulunduğu tepeliklerde kurulu park Unesco tarafından kültür mirası olarak tanınmıştır. Bu tepeliklerin üst noktalarından birisine çıkıp kenti seyretmek bana çok özel bir keyif verir.

Ve bu kent 2 Haziran günü yakın tarihinin belki de en çok dikkat çekecek olan cinayetine tanık oldu.

Kentin valisi Walter Lübcke Naziler tarafından evinin bahçesinde kafasından vurularak öldürüldü. Kendisi

bulunduğu göreve Hristiyan Demokrat Parti'den seçilip gelmiş bir politikacıydı. (Almanya'da valiler de partilidir.) Hristiyanlık dinini ciddiye alan, inançlı bir bireydi. Özellikle de hristiyanlık dininin aydınlanma dönemi sonrasında üstlenmiş olduğu hümanist felsefeyi fazlasıyla önemserdi. 2015 senesinde halkın şikayetlerini dinlemek amacıyla katıldığı bir toplantı sırasında buraya kurulacak mülteci kampından şikayet edenlere kelimesi kelimesine **mültecilere sahip çıkmanın hristiyanlık dininin bir gereği olduğunu, hristiyanlık dininin bu temel ilkesine karşı olanların bir başka ülkeye göç edebileceklerini** son derece net, biraz da radikal bir şekilde söylemiş ve gerek kendi partisindeki sağ kanadın, gerekse de yelpazenin daha da sağında yer alan ırkçıların tepkisini

çekmişti.

Sonraları yeraltında faaliyet gösteren Nazi terör örgütleri Lübcke'yi ölüm listesine almış. Bununla da kalmamış, bu listeyi internette yayınlamışlar. Biz duymadık bile. Basının ilgisini çeken bir konu değildi bu. Bizim de faşistlerin internet sayfalarını izleyip asabımızı bozmak gibi bir alışkanlığımız yok. Dolayısıyla bizim bireyler olarak bütün bunlardan haberimiz dahi olmaması normal bir durumdu.

Peki polis ya da iç istihbarat birimleri neden duymadı? İnternette herkesin ulaşılacağı bir sayfada yayınlanan bir ölüm listesini devlet neden görmedi ya da görmezden geldi? Bir terör örgütü ülkenin pek de önemsiz sayılamayacak bir kentin valisini ölüm listesinin en üstlerinde bir yere yazacak; o kentte yaşayan, üstelik de sabıkalı bir Neo-Nazi "kendi olanaklarıyla" bir silah satın

alacak; koca valiyi günlerce belki aylarca izleyip sonunda da evinin bahçesinde sıkıştırıp tek kurşunla öldürecek ve bütün bunları polis de bizimle birlikte televizyon haberlerinden öğrenecek... Ortada çok büyük olasılıkla "ihmal" sözcüğüyle hafife alınamayacak bir durum var. Yakın zamanda Türk kökenli bir avutkata gönderilen tehdit mektuplarının Frankfurt kentinde bir polis karakolunun bilgisayarında yazılmış olduğu ortaya çıkmış ve birkaç polise işten el çektirilmişti. Fıtratında kendisinden yukarıdakilerden korkmak, aşağıdakilere baskı uygulamak olan birkaç polis memuru karakolun bilgisayarında bir avukata tehdit mektubu yazacak kadar cesaretlenmişse, sorunun bi kaç polisi emekli ederek çözülemeyecek kadar derin olduğunu düşünebiliriz.

Evet kanıtlayamayız ama cinayete devlet görevlilerinden ihmalin ötesinde bir pasif, hatta aktif destek geldiğini tahmin edebiliriz.

Biraz da olayın politik boyutuna bakalım...

Bu cinayetle faşistlerin yıllardır sürdürmekte olduğu silahlı propaganda faaliyeti bir üst aşamaya taşınmıştır. **Naziler bu cinayetle birlikte hedef büyüttü.** Siyasi amaçları artık göçmenleri korkutmak değildir. Önlerine koydukları hedef küçük dükkan sahibi bir göçmeni öldürmekle uğraşmayacak kadar önemlidir. Bu son cinayette öldürülen kişi Türk kökenli, gariban bir çiçekçi, dönerci ya da internet cafe işletmecisi değil; orta büyüklükte bir kentin valisidir. Üstelik bu kişi sol bir partinin taraftarı ya da üyesi değildir. Yaygın tabirle söylersek "merkez sağ" ama hümanist bir politikacıdır. Cinayetin mesajı kapalı gözle görülebilecek, tıkalı kulakla duyulabilecek kadar açıktır. Naziler siyasi yelpazenin sağ tarafında öyle hümanizm falan gibi laflar eden bir kimseyi

Naziler bu cinayetle birlikte hedef büyüttü. Siyasi amaçları artık göçmenleri korkutmak değildir. Öldürülen kişi Türk kökenli, gariban bir çiçekçi, dönerci ya da internet cafe işletmecisi değil; orta büyüklükte bir kentin valisidir.

barındırmayacaklarını göstermiştir. Terörize ettikleri kesim göçmenler değil, burjuva politikacılarıdır.

Örgüt yokmuş!

Bu taktiksel değişiklik sayesinde başarılı da olmuşlardır. Lübcke'nin kendi partisi Hristiyan Demokratlar kekeleyerek verdikleri mesajların ve dini ayinlerin ötesinde hiçbir şey yapmamış, yapamamıştır. Kurbanın parti arkadaşlarının arasından gür bir sesle olayı mahkum edebilecek bir babayiğit (**Merkel'in kendisi de dahil olmak üzere**) çıkmamış, çıkamamıştır. Olayın zanlısı olarak tutuklanmış olan şahıs muhtemelen kendisini sorguya çeken polislerin yönlendirmesiyle cinayeti "münferiden işlediğini" itiraf etmiştir. Olayın arkasında **"örgüt olmadığı anlaşıldığından"** güvenlik birimleri bu yönde ciddi bir araştırma yapmamakta, katil zanlısının silahı nereden satın aldığıyla uğraşmaktadır.

Mesaj alınmıştır. Nasıl ki bir zamanlar Nazilerden nefret eden

burjuva politikacıları korku belasına birer ikişer susmuş ya da Hitler'in arkasında saf tutmuşsa, şimdi de **can derdine düşen burjuva politikacıları ses çıkartmaya cesaret edememektedir.** Bu korkunun bir sonraki aşaması dolaylı cümlelerle **katillerin mazur gösterilmesidir.** Buna hazır olmamız gerekmektedir.

Söylemeye dilim varmasa da söylemek zorundayım ki, **Almanya'da politik açıdan aktif bireylerin artık her an herşeye hazır yaşaması zorunludur.** Oturduğum semtin yakınındaki tepeliklere çıkıp da kenti seyredip keyif alırken o zamanlar kentin Belediye Başkanı Philip Scheidemann'ın bu tepeliklerde uğradığı bir suikastten kıl payı kurtulduğunu asla unutmamak gerekiyor

Scheidemann Weimar Cumhuriyeti'ni ilan eden kişiydi, Naziler onun adını ölüm listesinin çok yukarlarında bir yere yazmıştı ve o zamanlar da suikastı düzenleyen Nazi "her şeyi münferiden yapmıştı".

Alman Devriminin 100. yılı: Parti doğaçlama yapmaz!

Nasıl ki başarılı bir devrim modeli dendiğinde Rus Devrimi akla geliyorsa başarısız devrim örneği olarak da Alman devrimi akla gelmelidir.

Birinci Dünya Savaşının yarattığı toplumsal kriz tıpkı Rus İmparatorluğunda olduğu gibi Almanya’da da devrimci bir durum ortaya çıkarmıştı. 1918 senesinin Kasım ayında Kiel’deki Alman donanmasına bağlı denizciler komutanlarının intihar anlamına gelen harekât emrini yerine getirmeyi reddederek baş kaldırdılar. Zira herkes savaşın kaybedildiğinin farkındaydı. Kiel denizcilerinin isyanı kısa bir sürede ülke çapında bir ayaklanmaya dönüştü. Almanya’nın dört yanında milyonlarca işçi ve askerin katıldığı konseyler (Sovyetler) ortaya çıktı. Sınıfsal ve demokratik haklar için verilen bu mücadele yıllar süren savaştan ve sefaletten bıkmış olan çok geniş kitleleri de saflarına topladı.

Almanya’yı idare eden askeri

diktatörlük mevcut haliyle ayaklanmanın üstesinden gelemeyeceğini anlayarak yönetimi “ehlileşmiş” sol bir iktidara, Alman Sosyal Demokrat Partisi (SPD) hükümetine bıraktı zira ülkeyi felakete sürükleyen savaşın başlamasında da doğrudan dahli olan SPD liderliği Alman burjuvazisince artık “Sorumlu Devlet Adamları” olarak görülüyordu. Askeri diktatörlüğün çekilmesinin ardından Cumhuriyet ilan edildi ve işçi sınıfının büyük bir kesimi, devrimci durumun yarattığı heyecana rağmen geleneksel SPD liderliğine güvenini maalesef hâlâ korumaktaydı.

Alman devrimcilerin ‘doğaçlama’sı

Ülkede bunlar olup biterken Alman devrimcilerin hâlâ bir partisi yoktu. Merkezci Alman

Bağımsız Sosyal Demokrat Partisinin (USDP) içinde sol kanat olarak varlıklarını sürdürüyorlardı. Alman Komünist Partisi (KPD) ancak 30 Aralık 1918’de kurulabilmişti. Bir an için Rusya’da Bolşeviklerin Şubat Devriminin iki ay sonrasında hâlâ Menşevik Partisi içinde kaldıklarını düşünelim, Almanya’da vaziyet aynen böyleydi. Ne var ki, Bolşevikler Şubat Devrimi gerçekleştiğinde 14 yıllık bağımsız bir parti olarak örgütlüydü. Devrim başladığında hâlâ azınlıkta ama berrak bir siyasi hatları ve işçiler arasına kök salmış sağlam bir örgütleri vardı. Heyhat, Almanya’da vaziyet böyle değildi, KPD yeni kurulmuş, deneyimsiz ve kitle bağları zayıf bir partiydi.

Şubat’tan Ekim’e giden süreçte Bolşevik Partisi Lenin’in muazzam öngörüsü ve liderliği altında

strateji ve taktiklerini olayların gelişimine göre uyarlamayı becerebilmişti. İşçi sınıfının içine kök salmış sağlam örgütsel yapısı sayesinde, azınlıkta oldukları dönemde siyasetlerini işçilere sabırla anlatmış, kitlelerin henüz şartlar olgunlaşmadan taarruza geçmek istedikleri Temmuz günlerinde durumu işçiler lehine çevirebilmiş ve nihayet vakit geldiğinde, Ekim’de, milimetrik bir nokta atışıyla iktidarı alabilmişti.

Alman komünistlerinin işçi sınıfı ile bağları zayıftı. Yüzde 83 gibi muazzam bir katılımın olduğu seçimleri boykot etme hatasına düşmüşlerdi. Sendikal mücadelelere katılma konusunda son derece sekte bir tutumları vardı. 1919’un Ocak ayında devrimci kitleler hükümetin provokasyonu ile erken bir maceraya giriştiklerinde Alman komünistleri de kendilerini bunun içinde buldular. Fakat o halde bile kitlelere liderlik edebilmekten uzaktılar. Bu süreçte KPD, USPD ve bir grup devrimci sendikalist ile beraber bir Devrimci Komite oluşturduysa da Berlin’i zapt etmiş bulunan yüzbinlerce silahlı işçiye açık ve net bir siyasi perspektif sunamadı. Devrimci liderlikten yoksun kitle hareketi tedricen duruldu ve sokaklardaki işçiler yavaş yavaş evlerine döndüler.

Karşıdevrimin taarruzu

Emperyalist askeri oligarşinin nezaretinde, SPD hükümeti hiç vakit geçirmeden kendi silahlı gücünü oluşturmuştu: Savaşın ardından ordudan terhis edilen askerler ve aşırı sağcı gönüllülerden oluşan Freikorps adındaki bu paramiliter milis gücü sonradan Nazilerin SA ve SS birliklerine de örnek teşkil edecekti. Devrimin zayıflamasını fırsat bilen hükümet ve ona bağlı silahlı güçler canavarca

Ölü bedeni bir kanala atılan ve beş ay sonra bulunabilen Rosa Luxemburg yalnızca Alman komünist hareketinin bir lideri değil çok büyük bir Marksist teorisyen, Lenin’in sözleriyle “devrimin kartalı” idi.

bir taarruza geçerek Berlin başta olmak üzere Almanya’nın pek çok şehrini kan gölüne çevirdiler.

Komünistlerin en önemli iki lideri Karl Liebknecht ve Rosa Luxemburg Berlin’den ayrılmayarak dövüşmeyi tercih ettiler. Her ikisi de hükümetin birliklerince ele geçirildikten sonra işkence edilip öldürüsiye dövdükten sonra kurşunlandılar. Ölü bedeni bir kanala atılan ve beş ay sonra bulunabilen Rosa yalnızca Alman komünist hareketinin bir lideri değil çok büyük bir Marksist

teorisyen, Lenin’in sözleriyle “devrimin kartalı” idi.

Rus ve Alman devrimleri arasındaki karşıtlık, yani yıllar süren bir mücadele ile kurulmuş ve kitleler içine kök salmış bir devrimci partinin varlığı ve yokluğu arasındaki karşıtlık muazzam bir ders veriyor bize: Devrimci partinin inşası yarına ertelenecek veya devrim patlak verdiğinde girişilecek bir iş değil aksine ufukta devrim falan gözükme de bugünün en acil görevidir.

(Juan P. / Çeviri: Ümit Dertli)

“Kompile Saçmıyoruz”
Kanvas üzerine yağlı boya
Haziran 2019